ஸ்ரீரஸ்து

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிங்களவத்ஸர ஸ்ரீராமாநுஜ விஜயம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

பிங்களவத்ஸரஸமாப்தி நினைவு மலராகத் தொகுத்தது.

ப்ரபவாதி ஷஷ்டிஸம்வத்ஸரங்களினிடையே பிங்களவாண்டில் *சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையெனும் நாற்றிசையுங் கொண்டாடும் நன்னாளில் திருவவதரித்தருளின எம்பெருமானாருடைய பலவகைப்பட்ட ப்ரபாவங்களை அடியேன் ஸ்ரீராமாநுஜனெனும் மாதப்பத்திரிகையின் மூலமாகவும் ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ், தெலுங்கு பாஷைகளிலான பல புத்தகங்கள் மூலமாகவும் கீழ்க்கழிந்த நளவத்ஸரம் முதலாகவே வெளியிட்டு வருகிறேனென்பதை உலகமறியும். இப்போது பிங்களவாண்டின் ஸமாப்தி ஸமீபித்திருப்பதால் அவையெல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக ஸ்ரீராமாநுஜ விஜயமென்னும் இந்நூலை வெளியிடுகின்றேன். எம்பெருமானாருக்குத் திருப்பாவை ஜீயர் என்று அந்நாமம் தொடங்கியே ப்ரஸித்தியிருப்பதனால் அதற்குச்சேர இதனைத் தொடங்குகின்றேன்.

திருப்பாவைக்கு ஏற்ற அலங்காரம் எது ?

காவ்யரஸிகர்களுக்கு அலங்கார சாஸ்த்ரம் ஜீவநாடியாகவுள்ளது. அழகு பெறுத்துவது அலங்காரமெனப்படும். சப்தாலங்காரமென்றும் அர்த்தாலங்காரமென்றும் இருவகைப்பட்டவிதில் சப்தாலங்காரத்திற் காட்டிலும் அர்த்தாலங்காரம் மேம்பட்டது. வடமொழியில் அலங்காரமென்பது தென்மொழியில் அணியெனப்படும். சொல்லணி பொருளணி யென்கிற பாகுபாடு இதிலுமுண்டு. ப்ராஸம் முதலானவற்றால் சொற்களுக்கு அழகையுண்டாக்குவது சொல்லணி. இப்போது நாம் பொருளணியில் ஏகதேசம் ஆராய்ச்சி செய்ய இழிகின்றோம். "இத்தம் சதமலங்காரா:" என்றபடி நூறு வகையாகவுள்ள அர்த்தாலங்காரங்களில் ஸமாஸோக்தி, அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை, ப்ரஸ்துதாங்குரம் என்கிற மூன்று அலங்காரங்களைப் பற்றி முன்னம் பேசுகிறோம்.

ஸமாஸோக்தியலங்காரம்

"ஸமாஸோக்தி: பரிஸ்பூர்த்தி: ப்ரஸ்துதே அப்ரஸ்துதஸ்ய சேத்" என்பது ஸமாஸோக்தியலங்காரத்தின் லக்ஷணம். கவி ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் குறித்துப் பேசுகையில் சொற் செறிவால் அப்ரக்ருதமான ஒரு செய்தியும் தோன்ற நின்றால் அங்கு ஸமாஸோக்தியலங்

http://acharya.org

காரமாகும். "முன்பு ஒருபுறம் மேடாயிருந்த இடமெல்லாம் இப்போது பள்ளமாயிற்று; மற்றொரு புறம் பள்ளமாயிருந்தவிடமெல்லாம் மேடாயிற்று" என்கிறனொருவன். இவ்விஷயம் அவனுக்கு ப்ரக்ருதம்; இதிலிருந்து அப்ரக்ருதமான வொரு விஷயம் தோன்றுவது காணலாம்; அதாவது, 'தனிகனாயிருந்தவன் தரித்ரனாகிறான்; தரித்ரனாயிருந்தவன் தனிகனாகிறான்' என்று. ஆகவே இங்கு ஸமாஸோக்தியலங்காரம்.

அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரம்

"அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸா ஸ்யாத் ஸா யத்ர ப்ரஸ்துதாச்ரயா" என்பது இவ்வலங்காரத்தின் லக்ஷணம். ப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைத் தோற்றுவிப்பதற்காகவே அப்ரக்ருதமான வொரு செய்தியைக் கவி வருணிப்பது அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரமாகும். 'பறவைகளில் மழைத் தெய்வத்தையன்றி மற்றெவரையும் எதிர்பாராத சாதகபக்ஷிதான் சிறந்தது' என்றான் ஒரு கவி. அவனுக்கு இவ்விஷயம் விவக்ஷிதமன்று: 'எம்பெருமானிடத்திலன்றி மற்றெவரிடத்திலும் பல்லைக் காட்டாத பரமைகாந்தியே சிறந்தவன்' என்பதைச் சொல்லவிரும்பி, "ப்ரபந்நே சாதகந்யாய:" என்ற மூதுரையை மனத்திற்கொண்டு அப்ரக்ருதமான சாதக பக்ஷிப்ரசம்ஸையைச் செய்தான் கவி. ஆகவே இங்கு அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை.

ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரம்

இனி ப்ரஸ்துதாங்குரமென்னுமலங்காரத்தைப்பற்றிக் கேண்மின்; இதைப் பற்றின விமர்சத்தை முக்கியமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை யெழுதத் தொடங்கலாயிற்று. "ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்று இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷணம் கூறப் பட்டுள்ளது. கவி வருணிப்பதும் ப்ரக்ருதமான செய்தி; அதிலிருந்து தோற்றுகின்ற வொரு செய்தியும் ப்ரக்ருதமானது; இப்படிப்பட்டவிடத்தில் ப்ரஸ்துதாங்குராலங்காரமாம். இதற்கு சந்த்ராலோகத்தில் காட்டியுள்ள உதாரணம் யாதெனில்; "கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம் கேதக்யா கண்டகேத்தயா" என்பது. இது வண்டை நோக்கி ஒரு காமினி சொல்லுவது. 'வண்டே! நல்ல மாலதீபுஷ்பமிருக்க, முள் நிறைந்த தாழையை ஏன் விரும்புகிறாய்?' என்பது இதன் பொருள். இதில் வாச்யார்த்தத்திற்குமேல் வ்யங்க்யார்த்தமொன்று கண்டறியவேணும். வாச்யார்த்தம் தெளிந்ததே. வ்யங்க்யார்த்தம்—அபாயமற்ற பனைவியிருக்க அவளைவிட்டு அபாயம் மிக்க வேற்று மாதரிடத்தில் விருப்பங் கொண்ட கணவனை நோக்கிக் காதலி சொல்லு வதாம். ஆக இவ்விரண்டு பொருளும் ப்ரக்ருதமே யென்றும், 'ஒன்று ப்ரக்ருதம், மற்றொன்று அப்ரக்ருதம்' என்பது கிடையாதென்றும் கொள்ளப்படுகிறது.

குவலயானந்தகாரரான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு எழுதுவது என்னவென்றால், தன் கணவனோடுகூட உத்யானவனத்திற்குச்சென்ற காமினியொருத்தி அங்கு வண்டைக் கண்டு இங்ஙனே சொன்னாளாதலால் இது ப்ரக்ருதமானதே; இதிலிருந்து வ்யங்க்யமானது பாராமுகாஸக்த ஸ்வகீயநாயக சிக்ஷணம்; அதுவும் ப்ரக்ருதமானதே என்றெழுதி உடனே அவர்தாமே ஒருசங்கையைக் கிளப்பி ஸமாதானமுமெழுதியுள்ளார்; (அதாவது) அஃறிணையானவண்டை நோக்கிச் சொல்லுவதென்பது பொருந்தாதாகையாலே இங்கு வாச்யார்த்தம் ப்ரக்ருதமாக இருக்க முடியாதேயென்று சங்கித்து, இங்ஙனே பலவிடங்களில் காண்கிறோமென்று, மரத்தைநோக்கி ஒருவன்சொன்னதும், அதற்கு மரம் விடைகூறினதுமான ச்லோகமொன்றை யெடுத்துக்காட்டி ஸமாதானம் பண்ணியிருக்கிறார்.

சந்த்ராலோககாரர் காட்டின "கிம் ப்ருங்க! ஸத்யாம் மாலத்யாம்" என்கிற உதாஹரணத்தில் வண்டை விளித்துச் சொல்லுவதுமட்டுமேயுள்ளது. தீக்ஷிதர் காட்டியுள்ள "கஸ் த்வம் போ:! கதயாமி" என்கிற சுலோகத்தில் மரத்தை விளித்து வினவுவதும், வினவப்பட்ட மரம் விடை கூறுவதுமான அமைப்பு உள்ளதனால் இந்த வினாவிடைகள் அஸம்பாவிதமென்பதும் அசைக்க முடியாததாம். ஸுபாஷிதரத்ன பாண்டாகாரத்தில் அந்யாபதேசச்லோகங்களை ஆயிரக் கணக்காகக் காண்கிறோம்—மேகாந்யோக்தி:, ப்ராமராந்யோக்தி:, வ்ருக்ஷாந்யோக்தி:,

http://acharya.org

ம்ருகாங்யோக்தி: என்று மாதடங்கொண்ட சுலோகங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமாகக் கூடியவையேயாகும். "ப்ரஸ்துதேந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்ற லக்ஷணத்திற்குச்சேர ஆலங்காரிகர் காட்டின ஸமஞ்ஜஸமான லக்ஷ்யம் ஒன்றுகூட நாம் கண்டிலோம். திருப்பாவை முழுவதும் இவ்வலங்காரத்திற்கு லக்ஷ்யமென்று உபந்யாஸமுகமாகவும் க்ரந்தமுகமாகவும் உபபாதிப்பவனடியேன்.

முத்ராலங்காரமென்றும் ஒன்றுண்டு

ஸூச்யார்த்த ஸூசநம் முத்ரா ப்ரக்ருதார்த்தபரை: பதை: என்பது அதன் லக்ஷணம். சில சில பதங்களையிட்டுக் கவி ஸூசிப்பிக்க நினைத்த (வேறு) அர்த்தந்தை ஸூசிப்பித்தல் முத்ராலங்காரமென்றபடி. ஒருவரை ஸ்துதிசெய்துகொண்டு போகையில் நக்ஷத்ரத்தையோ ஸம்வத்ஸரத்தையோ வ்ருத்தத்தையோ ஸூசிப்பிக்க விரும்பி அதற்கு அநுகுணமான பதத்தையோ பதங்களையோ ப்ரயோகிப்பர்கள் கவிகள்; அங்கு முத்ராலங்காரமாகும். திருப்பாவையில் இவ்வலங்காரமும் பலவிடங்களில் நன்கு தோன்ற நின்றது. திருப்பாவைக்கு அடியேனெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஐந்நூறு வ்யாக்யானங்களில் இதெல்லாம் விளங்கக் காணலாம். ஆயினும் வழிகாட்டிவிடாமல் இங்கும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கலாகிறது

நீராட்டத்தின் மருமம்

திருப்பாவையில் முதற்பாட்டில் *நீராடப்போதுவீர்! போதுமினோ* என்றழைக்கப்படுகிறது. மூன்றும்பாட்டில் *நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்* என்றும், நாலாம் பாட்டில்*நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து* என்றும், இருபதாம்பாட்டில் *இப்போதே யெம்மை நீராட்டு* என்றும், இருபத்தாறும்பாட்டில் *மார்கழி நீராடுவான்* என்றும் இங்ஙனே பலவிடங்களில் நீராட்டம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது. ஆய்ச்சிகள் நீர்நிரம்பிடமான நீர்நிலைக்குச் சென்றார்களென்று கண்டிலோம். வ்யாக்யாதாக்களான பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் "நீராடவென்னுமித்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சுனையாடலென்றார்கள். *ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமிவ ஹ்ரதம்* என்றும் சொல்லிற்றிறே" என்றருளினர். இதுவன்றியும் ஆண்டாள் தன்னை நிர்தேசிக்குமிடங்களிலெல்லாம்* பட்டர்பிரான் கோதை *என்றும்* புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை* என்றும் தனக்கு ஆசார்யஸம்பந்தத்தை நிருபகமாக்கியே நிர்தேசித்தவளாகையாலே தான் ஆசார்யாபிமானத்தில் பழுத்தவளென்பதைப் பாசுரந்தோறும் காட்டியிருப்பதுங்காண்கிறோம். நீராட என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியாலே*கரசரண ஸரோஜே காந்திமந்நேத்ரமீநே ச்ரமமுஷி புஜவீசிவ்யாகுலே அகாதமார்க்கே ஹரிஸரஸி விகாஹனம் தெரிவிக்கப்படுவதுபோல, (திருவிருத்தத்தில்) *காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஞானத்துறையான ஸதாசார்யத்துறையில் படிந்து குடைந்தாடுவதும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கும் அநுகுணமாகவேயன்றோ பதப்ரயோகங்கள் அற்புதமாக அமைந்துள்ளன. வாய்திறக்கும்போதே மார்கழி யென்று தொடங்கின ஆண்டாளின் உட்கருத்தை உய்த்துணரவேணும். உணர்த்துகின்றோம்கேண்மின்.

மார்கழியென்கிற சொல்லின் மருமம்

மார்கழி என்கிற இது மார்க்க சீர்ஷ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ம்ருக சீர்ஷ நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய பௌர்ணமாஸியுள்ள மாதம் மார்க்கசீர்ஷமாஸம் என்றபடி. மாஸப் பெயர்கள் ஸௌரமாநரீதியிலும் சாந்த்ரமாநரீதியிலும் வழங்கப்படுகின்றன. மேஷம் விருஷபம் மிதுநம் இத்யாதி வ்யபதேசங்கள் ஸௌரமாநரீதி. சைத்ரம் வைசாகம் ஜ்யேஷ்டம் இத்யாதி வ்யபதேசங்கள் சாந்த்ரமாநரீதி. சித்திரை வைகாசி இத்யாதிகளான தமிழ் வழக்குக்களும் சாந்த்ரமாநஸம்ஜ்ஞையையே அநுஸரித்தவை; சித்ரா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமாஸியும் ஒன்று கூடினால் சைத்ரம்; விசாகா நக்ஷத்ரமும் பௌர்ணமியும் ஒன்று கூடினால் வைசாகம். மேல், ஒவ்வொன்றையும் இப்படியே பார்த்துக் கொள்வது. இவ்வகையில், ம்ருகசீர்ஷ நக்ஷத்ரமும்

http://acharya.org

பௌர்ணமியும் ஒன்றுகூடினால் மார்க்கசீர்ஷமெனப்படுகிறது. நக்ஷத்ர திதிகளின் வ்ருத்தி ஹ்ராஸங்களுக்கு ஏற்ப (நாழிகையேறுதல் குறைதல்களுக்குத் தகுதியாக) முன் நக்ஷத்ரமோ பின் நக்ஷத்ரமோ (பௌர்ணமியோடு) கூடுதலுமுண்டு. அதைப்பற்றிச் சிந்தை வேண்டா. மார்க்க சீர்ஷமென்ற வட சொல்லின் பொருளிலேயே மார்கழி யென்ற தமிழ்ச்சொல் போந்ததென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்பொருள் தவிர மற்றொரு பொருளும் மார்க்கசீர்ஷமென்னுஞ் சொல்லுக்கு ஸம்பாவிதமே. அதாவது, (மார்க்க-சீர்ஷ) என்று இரண்டு சொல் வடிவங்களாகக் கொண்டு மார்க்கங்களில் தலையானது என்று கொள்வது. சீர்ஷமென்று தலைக்குப் பெயர். மார்க்கமென்றது உபாய மென்றபடி. உபாயங்களில் தலையானது என்றதாயிற்று. கர்ம ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளுக்கும்மேலே ஆசார்யாபிமானம் என்பது தலையான உபாயமாயிருக்கும். அது தான் மார்க்க சீர்ஷமென்கிறது. மார்கழி யென்பது மதுவே.

ஆண்டாளுடைய நிஷ்டையின் நிதானம்

ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் உபாயங்களில் தலையானதை இரண்டு பாசுரங்களினால் நன்கு காட்டியுள்ளாள்: "கொல்லை யரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால், நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" என்பது ஒரு பாசுரம். "நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்பது மற்றொரு பாசுரம் இவ்விரண்டு பாசுரங்களினாலும் ஆண்டாள் தனக்கு ஆசாரியன் வழியாகவே பேறு என்னுமிடத்தை அறுதியிட்டிருக்கின்றாள். கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார்-சக்ரவர்த்தி திருமகனார்: அவருடைய சொல்லாவது "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" இத்யாதிகள்; அவை பொய்யானாலுங் கூட, (நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே) நான் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறந்தது பொய்யன்றே, எனக்குண்டான ஆசார்யஸம்பந்தம் பழுதாய் விடுமோ? ஒருகாலு மாகாது என்றபடி. இனி, "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்ற பாசுரம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில் ஆசார்யநிஷ்டைக்குச் சார்பாக உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்யானம் ஸேவிப்பது. ஆகவிப்படி ஆண்டாள் கடைப்பிடித்த சரமோபாயத்தையே திருப்பாவையில் உயிர்நிலையான பொருளாக வைத்துப் பேசுகிறாள். அதற்கு ஸூசகம் மார்க்க-சீர்ஷ பதபர்யாயமான மார்கழி என்னும் முதற்சொல்.

மார்க்க-சீர்ஷ என்று பிரிப்பதன் பொருத்தம்

வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு தத்தித வ்ருத்தியாலே வஸுதேவாத்மஜனென்னும் பொருள் தேறியிருக்கவும் பட்டர் வாஸு, தேவ: என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகவுங் கொண்டு பாஷ்யமிட்டதுபோல, இங்கும், மார்க்க-சீர்ஷ என்கிற பதங்களுக்கு ஸமாஸமாகக் கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க.

வாஸு தேவபதத்தை வாஸு வென்றும் தேவனென்றும் பிரித்தது பட்டர் பாஷ்யத்தில் மட்டுமே காண்பதன்று; வாஸு தேவநாமம் வ்யாபகமந்த்ரங்களில் ஒன்றான த்வாதசாக்ஷரியின் உள்ளீடாகையாலே பதத்வயமாகப் பிரிப்பது மந்த்ர சாஸ்த்ர ஸித்தமுமென்பது உணரத் தக்கது.

நீராட என்பது பகவத்ஸம்ச்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று பூருவர்கள் வியாக்கியானம் செய்தருளினாலும் நீராட்டமென்பதும் ப்ரக்ருதார்த்தமேயாகும். நாச்சியாருக்கு நீராட்ட மஹோத்ஸவம் திவ்யதேசங்கள்தோறும் தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்துவருகையாலே அதுபற்றிய சப்த விந்யாஸங்களும் ப்ரக்ருதார்த்தமே யொழிய அப்ரக்ருதார்த்தமாகாது. ஆக, தெள்ளிய பொருளும், தோன்றும் பொருளுமாகிய எல்லாம் ப்ரஸ்துதமே யாகையாலே "ப்ரஸ்துதே ந ப்ரஸ்துதஸ்ய த்யோதநே ப்ரஸ்துதாங்குர:" என்னும் லக்ஷணத்திற்குந் திருப்பாவைபோன்ற லக்ஷ்யம் வேறுகிடைப்பரிது என்னலாம்.

http://acharya.org

ஆசார்யபரமான பொருளின் பொருத்தம்

நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் என்று ஸ்பஷ்டமான சொல்லையிட்டுத் தொடங்கி *வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனைக் கேசவனை* என்று ஸ்பஷ்டமான சொற்களையிட்டுத் தலைக் கட்டியிருக்க ஆசார்யபரமான அர்த்தத்தை எப்படி ஏறிடக்கூடும்! என்று திகைக்கவேண்டா; *ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிநா* என்றும் *பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும், *சேமங் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ? —தாமம் துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்குமுளவோ பெருமானுனக்கு?* என்றும் இங்ஙனே யுள்ள பல பிரமாணங்களை யநுஸந்தித்தால் ஏறிட்டுரைக்கும் கிலேசம் சிறிதுமில்லையென் றுணரலாம்.

*வங்கக் கடல்கடைந்த வென்கிற உபலக்ஷணத்திற்குங் கேளீர். [வங்கக் கடல் கடைந்த] ச்ருதிஸாகரமும் த்ராவிட வேதஸாகரமுமாகிற கடல்களைக் கடைந்தவர் ஆசாரியர். இங்கே *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து, துறைப்பால்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிழ்தம், கறைப் பாம்பணைப் பள்ளியான் அன்பரீட்டங் களித்தருந்த நிறைப்பான் கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே* என்ற பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் பாசுரமுணரத்தக்கது. (மாதவனை) மஹாதபஸ்வி யென்றபடி. (கேசவனை) குதிரை வடிவங் கொண்டுவந்த கேசி யென்னு மசுரனொருவனைக் கொன்று கண்ணன் கேசவனாயினான். இந்திரியங்களாகிற பல குதிரைகளை வலியடக்கி ஆசாரியர் இத்திருநாமம் பெறுவர். ஜிதேந்த்ரியரென்கை. இப்படிப் பட்ட ஆசார்யரைப் பணிந்தவர்கள் யாரென்னில்: (திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்) ஆசார்ய ஸந்நிதானத்திலிருந்து க்ரஹிக்கப்பட்ட தாபஹரங்களான அர்த்தங்களினால் ஸௌம்யமான திருமுகமண்டலத்தையுடையவர்களாய் ஆத்ம குணங்களாகிற பூஷணங்களாலே பூஷிதராகப்பெற்றவர்கள். கோபிகள் கண்ணனிடத்திலே பேறுபெற்றாற்போலே சிஷ்யர்கள் ஆசார்ய ஸந்நிதியிலே பேறு பெற்றார்களென்க. ஆக இவை ஸ்தாலீபுலாகந்யாயேந தெரிவித்தவத்தனை. *வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுங் கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்து மறியாத மானிடரை வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு* என்று துணிந்து கூறுமபடியான பெருமைவாய்ந்த திருப்பாவையில் தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும் பொருள்கள் அபரிமிதமாகத் திகழ்வதுபற்றியே எம்பெருமானார் திருப்பாவை ஜீயர் என்று ப்ரஸித்தியுண்டாம்படி இதிலே யீடுபட்டார். *நாயகனாய் பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு சொல்லும் முத்ராலங்கார ரீதியில் எம்பெருமானாரை நிஸ்ஸந்தேஹமாக நினைவூட்டுமது. அதை இதோ விவரிக்கப்போகிறேன். அற்பமதிகளான நாமே இதை அறியும்போது ஸர்வஜ்ஞரான எம்பெருமானார் இதை அறியாதிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை; அறிந்துவைத்தும் தம் பெருமையைத் தாமே பேசக்கூசி அறியாதவர் போலவே யிருந்திருப்பர்; இந்த விஷயத்தில் நாம் பாக்யசாலிகளென்று உகக்கலாமன்றோ. நாம் அநுஸந்திக்கும்பொருள் பொருந்துகின்றதா இல்லையா? என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

நாயகனாயும் - எம்பெருமானாரும்

(நாயகனாய் நின்ற) ஆசார்ய கோஷ்டியில் நடுநாயகமாக நிற்பவர் எம்பெருமானார் என்று காட்டுகிறபடி. "அமுநா தபநாதிசாயி பூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகஸ்ரீ:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகமும் காண்க. [நந்தகோபன்] எம்பெருமானைப் புத்திரனாகப் பெற்றவிஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கு நந்தகோபனோடு ஸாதர்ம்யம். யதிராஜ ஸம்பத்குமாரனென வழங்கப்படுகிற செல்வப்பிள்ளையை க்ருஷ்ணகிசோர ஸ்தானீயனாகக் கொள்க. [உடைய] ஸ்வாமிக்கு உடையவரென்று வழங்குந் திருநாமத்தை ஸூசிப்பித்தபடி. [கோயில்காப்பான்] கோயிலென்கிற சொல் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். மற்றும் பல கோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே* என்றும் *ஸ்ரீமந்

http://acharya.org

ஸ்ரீரங்கச்ரிய மநுபத்ரவாம் அநுதிநம் ஸம்வர்த்தய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவரங்கச் செல்வத்தைக் காத்தருளினவரென்கை. *மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்றும் உவந்திடுநாள்* என்கிறபடியே ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் உத்தரிப்பித்தவர் ஸ்வாமியே யாதலால் கோயில்களைக் காத்தருளினவரென்பதும் பொருத்தமே. [கொடித்தோன்றும் தோரண வாசல் காப்பானே!] *கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்* என்றும் *நெடுவரைத் தோரணம் நிரைத்தெங்குந் தொழுதனருலகே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமுமான வாசல்- பரமபதவாசல்; அதுதன்னையும் ஸ்வாமியெம்பெருமானார் தம்முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவரென்கை. எம்பெருமானார் திருவருளைப் பெறாதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற் புகுவது அரிது என்கிற ப்ரஸித்தியைக் காட்டினபடி. [மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்] மணியாவது ரத்னம்; நவரத்னமென்று சொல்லப்படுவதனால் ஒன்பது ரத்னங்கள் என்று ப்ரஸித்தம். நவரத்னம் போன்ற ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களை ஸ்வாமிபணித்தருளினார். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களையே இங்கு மணிக்கதவமென்கிறது. கதவு எப்படி பதார்த்தங்களுக்கு ரக்ஷகமோ அப்படியே இந்த திவ்யக்ரந்தங்களும் மறைப் பொருள்களுக்குச் சேமக்காப்பாக அமைந்தவை யாதலால் கதவென்றது மிகப்பொருத்தம்.(கதவு, கதவம்—இவை பர்யாயமே.) இந்த க்ரந்தங்களிலுள்ள பொருள்களை நாங்கள் அநுபவிக்கும் படி செய்தருளவேணுமென்பது தாள்திறவாயென்றதன் கருத்து. "ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்" என்று அந்வயிப்பது. அறிவிலிகளான எங்களுக்குப் புரியும்படி யருளிச் செய்யவேணு மென்கை.

[மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்] எம்பெருமான் தன்னுடைய சாஸ்த்ரங்களிலே முன்னமே தேவரீரைப்பற்றிச் சோதிவாய் திறந்து பணித்துள்ளானென்று கருத்து. *கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத: *கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி* உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:* இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

(இது ஸம்க்ஷேபமாக ஸூசிப்பித்தபடி)

ஸ்வாபதேசார்த்தப்ரதிஷ்டாபனம்

இதைத்தொடர்ந்து இன்னும் சிலவிஷயங்களும் கேளீர். திருச்சந்தவிருத்தத்தில் (49) *கொண்டைகொண்ட கோதைமீது* என்கிற பாசுரத்தின் பின்னடிகள் "நண்டையுண்டு நாரைபேர வாளைபாய நீலமே, அண்டைகொண்டு கெண்டைமேயும் அந்தணீரரங்கமே" என்பன. இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் ஸ்வாபதேசார்த்த மருளிச்செய்து, உடனே "இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வாபதேசங்கள் இவர்க்கு நிலமல்லாதபோது தேசத்தையாச்ரயித்தநுபவிக்க இழிந்தவர்க்கு இப்பாட்டால் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை" என்றருளிச் செய்து தலைக்கட்டினார். இங்கே அரும்பதவுரைகாரரும்: "சப்தத்துக்கு அர்த்தம் வேறாயிருக்க இப்படி ஸ்வாபதேசத்திலே ஒதுக்குவானென்னென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (இப்பாட்டில்) இத்யாதி. நிலமல்லாதபோது விவக்ஷிதமல்லாதபோது" என்பதாக. பெரியவாச்சான்பிள்ளை எல்லாவிடங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசார்த்தமருளிச்செய்யாவிடினும் இங்கு இங்ஙனே அருளிச் செய்து வைக்கையாலே எங்கும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை விவேககுசலர்கள் உய்த்துணரவேணு மென்று காட்டியருளினாராகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் 139 ஆம் சூர்ணை முதலாக 155 ஆம் சூர்ணையளவாக ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை விளக்கியருளியிருப்பது காணுமளவில் நம் பூர்வாசாரியர்கள் ப்ரவசனங்களில் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை மேம்பட உரைத்து வந்தார்களென்பது தெளிவாகும். திருப்பாவையை யநுபவிப்பதென்றால் அதிலுறையும் விசேஷார்த்தங்களையும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களையும் விளக்காமல் எப்படியநுபவிப்பது? விசேஷித்து திருவிருத்தத்திற்கும் திருப்பாவைக்கும் ஜீவநாடியாயிருப்பது ஸ்வாபதேசார்த்தமே. நான்கு பாஷைகளிலும் (அதாவது, வடமொழி தென்மொழி வடுகு ஹிந்திகளில்) நாமெழுதி வெளியிட்டு உலகம் பரவியுள்ள வியாக்யானங்களைக்கொண்டு

http://acharya.org

களிப்பவர்களும் அவற்றை அப்படியப்படியே ப்ரவசனம்செய்து போருமவர்களும் எங்கும் மலிந்துள்ளார்களன்றோ. அஸூயையற்றவர்கள் இதைத்தாங்களே ஸபையில் சொல்லியும் வருகிறார்கள்.

சில ப்ரவசனகர்த்தாக்கள் (சொல்லி வருவதாவது) ஸ்வாபதேசார்த்தமென்று ஒரு பொருளை ஏற்றிட்டு யதேஷ்டமாகச் சொல்லுவது பூர்வாசார்ய வியாக்கியான விருத்தமென்றும், முக்கியமாக ஸ்வாபதேசமென்னும் பதமே பொருளற்றதென்றும் சொல்லுவதாகக் காதில் விழுகிறது. பூருவாசாரியர்கள் காட்டியருளியிருக்கும் வழி வழுவாது ஸ்வாபதேசார்த்தங்களைக் கண்டறிந்து சொல்ல சக்தியற்றவர்கள் இப்படிச் சொல்லுவதில் வியப்பில்லை.

ஸ்வாபதேச சப்தப்பொருத்தம்

ஸ்வாபதேசமென்கிற ஸம்ஜ்ஞை ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ர வ்யாகரணியின்படி பொருந்தாதென்பவர்களின் அபிப்ராயம் யாதெனில்; அபதேசமென்கிற சொல்லானது வ்யாஜமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்ட அமுக்கியத்தைக் குறிப்பதாகும். இது (அந்ய) என்கிற சொல்லோடு சேர்ந்து அந்யாபதேசம் என்று ஆகலாம்; அமுக்கியமான வேறு பொருளைக் குறிப்பதென்று அச்சொல்லுக்குப் பொருள் சொல்லப் பொருத்தமுண்டு. அபதேசமென்கிற சொல்லானது (ஸ்வ என்கிற பதத்தோடு எங்ஙனேசேரும்? சேர்ந்தால் என்ன பொருள் கிடைக்கும்? அந்யமான பொருள் அமுக்க்யமாயிருக்கத் தகுதியுண்டு; ஸ்வமான பொருள் அமுக்க்யமாயிருக்கத் தகுதியில்லையே, வேறொன்றை வியாஜமாக்கிச் சொல்லுவது அந்யாபதேசம். இந்த ரீதியில் ஸ்வாபதேசமென்பதற்கு 'தன்னையே வியாஜமாக்கிச் சொல்லுதல்' என்றல்லவோ பொருளாகும். இது ஸம்பாவிதமன்றே. ஆகவே இச்சொல் அஸங்கதம்—என்பது ஆக்ஷேபகர்களின் வாதமாகும்.

இனி இந்த ஆக்ஷேபத்தை நிரஸிக்கும்வழி காட்டுகிறோம். வடமொழியில் வ்யபதேசமென்றொரு சொல் ப்ரஸித்தம். அதற்கு என்ன பொருளோ அதுவேதான் அபதேசமென்பதற்கும் பொருள். வி என்கிற உபஸர்க்கம் சேர்ந்தாலும் சேராவிடினும் பொருள் ஒன்றே. வ்யபேக்ஷா, அபேக்ஷா என்கிற சொற்களை இங்கு நிதர்சனமாகக்கொள்க; ஸாபேக்ஷ:, நிரபேக்ஷ: என்கிற பதங்களின் ஸ்தானத்திலேயே 'ஸவ்யபேக்ஷ:', நிர்வ்யபேக்ஷ:, என்கிற பதப்ரயோகங்களையும் ப்ரஸித்தமாகக் காண்கிறோம். "ஸ்வக்ரியாஸாதநவ்யக்ரோ நாலமந்யத் வ்யபேக்ஷிதும்" என்பது தண்டியின் காரிகை. இங்கு "நாலமந்யதபேக்ஷிதும்" என்றாலும் ச்லோகம் கூடும். பொருளிலும் குறையில்லை. ஆயினும் வி என்னுமுபஸர்க்கத்தைச் சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. அது சேர்ந்தாலும் சேராவிட்டாலும் பொருள் ஒன்றே. இங்ஙனே காட்டக்கூடிய நிதர்சநங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல; பலபலவுள்ளன. அபகம: வ்யபகம:, அபாய: வ்யபாய:.........என்றிங்ஙனே கண்டுகொள்வது. இவ்வண்ணமாகவே வ்யபதேசமென்பதும் அபதேசமென்பதும் பர்யாயமாக வழங்கும். வ்யபதேசமென்பதற்கு 'குறித்தல்' என்று பொருள், அபதேசமென்பதற்கும் அதுவே பொருள். முக்கியமாக உத்தேசிக்கப்பட்ட பொருளைக்காட்டிலும் வேறான வொரு பொருளைக் குறிப்பது அந்யாபதேசம். அந்யஸ்ய அபதேச: அந்யாபதேச: ஸ்வஸ்யைவ அபதேச: ஸ்வாபதேச: ஸ்வம் அபதிச்யதே அஸ்மிந்நிதி ஸ்வாபதேச: அந்யத் அபதிச்யதே அஸ்மிந்நிதி அந்யாபதேச. என்னவுமாம். ஒரு பதத்திற்கு எத்தனை பொருள்களுண்டு, எத்தனை பொருள்களில் பிரயோகமுண்டு என்பதை ஆழ்ந்த அறிவுடையார் ஆராயவல்லர். அபதேச பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தம் என்பதைக் கீழே விவரித்தோம். ஸுப்ரஸித்தமான நாமலிங்கானுசாஸநமென்கிற அமரகோசத்தில் மூன்றாவது காண்டத்தில் நாநார்த்த வர்க்கத்தில் 'ப்தே லக்ஷ்யே நிமித்தே அபதேசஸ் ஸ்யாத்" என்றுள்ளது. "அபதேச புமாந் லக்ஷ்யே நிமித்தவ்யாஜயோரபி" என்பது விச்வகோசம். இப்படியே பலபல கோசங்கள் கிடைக்கும். லக்ஷ்யமென்கிற முதற்பொருளைவிட்டு வேறு பொருளைப்பற்றிக்கொண்டு ஆக்ஷேபம் செய்வது ப்ராஜ்ஞக்ருத்யமன்று. அந்யார்த்தத்தை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டது அந்யாபதேசம்; ஸ்வமான அர்த்தத்தை லக்ஷ்யமாகக்கொண்டது ஸ்வாபதேசம் என்றும் எளிதாகத் தெளிய வழியிருக்க, விபரீதவழிகளிற்புகுந்து க்ஷேபிப்பதே! நன்னூலில் "எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வா றுயர்ந்தோர், செப்பினரப்படி செப்புதல் மரபே" என்பது ஒரு சூத்திரம். ஒரு பொருளில் பெரியோர்கள் ஒரு சொல்லை வழங்கி வந்தால்

http://acharya.org

கீழுள்ளவர்கள் அதையே ஆதரித்துப் பேச வேண்டுமென்பது இதன் தாத்பரியம். ஸ்வாபதேச அந்யாபதேச பதங்கள் இன்று நாம் புதிதாகப் படைத்தவையல்ல. நம் ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தமாக அவதரித்துள்ள ப்ராசீநாசார்ய மணிப்ரவாள நூல்களில் மிகமிக இடம் பெற்றவை இச்சொற்கள். இவற்றுக்கு ஒருவிதமான உபபத்தியும் இல்லாமற்போனலுங்கூட 'ஸாங்கேதிக சப்தங்களிவை' என்றுகொண்டு உகந்திருக்கக் கடமையுண்டு. வஸ்துஸ்திதியில் உபபத்திக்கு ஒரு குறையுமில்லையாயிருக்க குசோத்யம் செய்வது தவறு.

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் புருஷகாரமென்கிற சொல் வழங்கி வருகின்றது. இச்சொல் மணிப்ரவாள நூல்களில் மட்டுமன்றிக்கே பூர்வாசார்யாநுக்ருஹீத ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களிலும் ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஸம்ஸ்க்ருத நிகண்டுகளில் எதிலும் காணக்கிடைக்காது. *லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:* இத்யாதி பகவச்சாஸ்த்ரவசனங்களில் மலிந்துள்ளது. இச்சொல் எப்படி நிஷ்பந்நமாகிறதென்று வேதாந்த தேசிகன் விமர்சிக்கப்புகுந்து என்ன ஸமாதானம் எழுதியிருக்கிறரென்பதை நோக்கவேணும். இது தர்மபரமான சொல்லா? தர்மி பரமான சொல்லா? என்றும் விமர்சிக்கவேணும். இவ்விசாரங்களை தேசிகனே செய்தருளி, ஸம்ப்ரதாய முறைமையில் வழங்கிவருமிச் சொல்லில் நமக்கென்ன விசிந்தை என்று முடித்து நின்றார். ஸ்வாபதேசாந்யாபதேச பதங்கள் புருஷகார சப்தம்போலே கைகூப்பி நிற்க வேண்டியவையல்ல. சாஸ்த்ரீயமான உபபத்தி பொருந்தியவை—என்பது புநருக்தம். ஆக இவ்வளவும், ஸ்வாபதேசார்த்தமென்கிற சப்தப்ரயோகமே அஸாது என்றவர்களது கலக்கத்தை அகற்றினோம்.

ஒலிவடிவத்தின்மேல் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைக்கிற பொருளுக்குமேற்பட ஸ்வாபதேசார்த்தமென்று ஒன்று சொல்வது அநவஸரம்—என்பவர்கள் அலங்காரசாஸ்த்ரவைதேசிகர்களென்பதை முந்துற முன்னமே விளக்கியாயிற்று. ஆண்டாள் தானும் *கீசு கீசு பாசுரத்திலே "பேசின பேச்சு கேட்டிலையோ" என்னாதே பேச்சரவம் கேட்டிலையோ? என்றதை ஊன்றி நோக்கினால் நல்ல தெளிவுபிறக்கும். ரவ: என்னும் வடசொல்லே அரவமென்றாயிற்று. த்வனியென்பது அதன் பொருள். 'திருப்பாவையில் வெறும் சப்தார்த்தமோ கேட்டாய்? த்வனிப்பொருள் கேட்கவில்லையோ?' என்று ஆண்டாள் தானே கேட்பது போலிரா நின்றதே! *கலந்துபேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ?* என்றது உயிரானது. ச்ருதிஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸபுராணஸூக்திகளைக் கலந்து பேசுவர் பெரியோர்...* முன்னோர் மொழிந்த மொழிகளோடு பிறழாமல் அவற்றோடு கலந்து பேசுவார்கள். *

———

ஸ்ரீரஸ்து.

★★★★★★★★★★★★★★0★★★★★★★★★★★★★★

திருப்பாவை ஜீயர்

★★★★★★★★★★★★★0★★★★★★★★★★★★★★

நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் எம்பெருமானார்க்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸுப்ரஸித்தமான வ்யபதேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு அதை யநுஸந்திப்பதில் பேரா, அபிநிவிஷ்டராயெழுந்தருளியிருந்ததுபற்றி அங்ஙனே வ்யபதேசமுண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமோர் சிறந்த ஹேதுவுமுண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானரைச் சிந்திக்கவேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றனவென்பதே. இஃது ஏறிட்டுரைக்கும் முறையிலன்றிக்கே ஏற்ற முறையில் விவரிக்கப்படுமாறு காண்க.

http://acharya.org

1 மார்கழித் திங்கள்

மதிநிறைந்த நன்னாள் என்பதற்குச் சந்திரன் நிறைந்த நன்னாள்—பரிபூர்ண சுக்லபக்ஷம் என்பது ஒருபொருள். மதி-ஞானம்; அது நிறையப் போகிற நல்லநாள் என்பது உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானார் அவதரித்தநாள் இருள்தருமா ஞாலத்தவர்களுக்கு ஞானம் நிறைவதற்கு ஹேதுவான நன்னாளன்றோ? 'நிறையப்போகிற' என்ன வேண்டுமிடத்து (நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யென்பர் தமிழர். "ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச" என்பது வடமொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் *அநுபாய விஷ்ணுபத ஸம்ச்ரயம் பஜே* என்கிற ச்லோகத்தினால் எம்பெருமானார் விசுத்தரான சந்திரனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜசந்திரன் தோன்றிய நன்னாள் என்பதுமாம். சித்திரைத் திங்களானது மனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித்திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுமுளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையில்லை. [போதுவீர் போதுமினோ] "எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்கிறவர்களைப் போலன்றிக்கே வருகிறவர்களெல்லீரும் வாருங்கள் என்று உகந்து அழைத்துரைப்பவர் எம்பெருமானாரேயாவர்.

2 வையத்து வாழ்வீர்காள்!

[பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்] திருப்பாற்கடலிலே துயின்ற பரமபுருஷன் க்ஷீராப்திநாதன். நம்மாழ்வார் "உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்" என்கிற பாசுரத்தினால் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினார். அவர்தாமே அக்குணங்களைக் கடலாகவும் பேசினார் "சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த" என்ற பாசுரத்தினால். இவற்றுக்குச் சார்பாக "அநந்த குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம" [அனந்தமான குணஸாகரத்தையுடையவர் பரமபுருஷர்] என்றருளினார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்குணங்களையே தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய்கின்றார். ஏவம்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமிதாந்ய பாவராய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானாரென்க.

3 ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்

"மன்னிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து", "ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு" இத்யாதிகளான நூற்றந்தாதிப் பாசுரங்களின்படியே எம்பெருமானைவிட ஓங்கி-அதிசயித்து, உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்ட உத்தமர்—ஸ்ரீராமாநுஜரொருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதவர் அதமர். நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுபவர் உத்தமர். *ஓராண் வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோரென்கிற உபதேசரத்தினமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜரொருவரேயாவர். நூற்றந்தாதியில் *மற்றொரு பேறு மதியாதென்கிற பாசுரத்தில் உத்தமனாகவுங் கூறப்பட்டார்.

4 ஆழிமழைக் கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல்

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங்கும் சார்ங்கமும் வருவதனால் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படிக்கும், "வந்தே பஞ்சப்ராயுதைர் முராரே:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெருமானார் நினைவூட்டப்படுகிறார். ஒன்றுநீ கைகரவேல்— அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த மேகம் *இராமாநுச னென்னுஞ் சீர்முகிலே. ஆழியுள் புக்கு என்றவிடத்து "உபநிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத்த்ருதாம்" என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகார திவ்யஸூக்தி மிகப்பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

http://acharya.org

5 மாயனை மன்னு வடமதுரை

ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு எம்பெருமானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய அணிவிளக்கு "ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே!" என்று யசோதைப்பிராட்டியா லழைக்கப்படுகிற *அச்யுதபாநுவான கண்ணபிரான். ந்ருபசு: என்று ஆளவந்தாரும், *வ்ருத்த்யா பசுர் நரவபு:* என்று மணவாளமாமுனிகளு மருளிச்செய்தபடி பசுப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு—ராமாநுஜ திவாகரர். "புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாய ச, ஸ்ரீமாநாவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர." என்னக்கடவதிறே.

6 புள்ளும் சிலம்பின காண்

"புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கு" என்றது எம்பெருமானார்க்கு மிகச்சிறந்த ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம். "பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே" என்றபடி பால்போன்ற நிறத்தது சங்கு: ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரும் "துக்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்தஸத் வைகரூபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடமதிதராம் ரம் பணீந்த்ராவதாரம்" என்றபடி பால்போன்ற நிறத்தவர். இந்தச் சங்கு எங்கு வாழ்ந்ததென்னில் [புள்ளரையன கோயில்] "பூமருவிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ் குழறும் புனலரங்கமே" என்று பெரியாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகக் கூறிய திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தது. சக்கரம் சங்கு என்ற இரண்டு திவ்யாயுதங்களில் சக்கரமானது "கருதுமிடம் பொருது" என்ற அருளிச் செயலின்படியே *பரிவிப்லோஷ திநாநாகார்யவிசேஷங்களுக்காக பாஹ்ய ஸஞ்சாரங்கள் செய்துகொண்டேயிருக்கும். திருச்சங்கு அப்படியன்றியே "உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே" என்னும்படியிருக்கும். ஸ்வாமி தாமும் "யாவச் சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" [ஸ்ரீரங்கத்திலே] என்ற ஸ்ரீரங்கநாதன் கட்டளையைப் பெற்றுக் கோயிலே கதியாயிருந்தவர். ஆகவே 'கோயில் சங்கு' என்றது ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்க்கு மிகப்பொருத்தம்.

7 கீசுகீசென்றெங்கும்

கலந்து பேசின பேச்சரவம். பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளோடே கலந்திருக்கும்படி [அவற்றுக்கு முரண்படாதபடி] ஸ்ரீஸூக்தி யருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீராமாநுஜர் என்பது இவருடைய திவ்யஸூக்தியினால் ஸித்தம். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே "பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு: தந்மதாநு ஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே" என்றருளிச் செய்தவர் ஸ்வாமி யொருவரேயன்றோ. அன்றியும் *கலந்து பேசுவதாவது வடமொழி தென்மொழிகளைக் கலந்து மணிப்ரவாளமாகப் பேசுவது. இத்தகைய க்ரந்தமாக முதன்முதலாகத் திருவாறாயிரப்படியே தோன்றியது. அது பிள்ளானருளியதாயினும் "எதிராசர் பேரருளால்" என்று மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்தபடியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது. ஆகவே இருமொழிகளையுங் கலந்து பேசின பேச்சுக்கு நிதானபூதர் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8 கீழ்வானம் வெள்ளென்று

"மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து" என்றதில் ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமே நன்கு ஸ்புரிக்கும். "அர்வாஞ்சோ யத்பத ஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய, பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படிக்கும், "பாத கோமரயோஸ் ஸம்பந்தேந ஸமித்யமாந விபவாந்" என்ற நிகமாந்த மகாகுரு ஸூக்திப்

http://acharya.org

படிக்கும் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே பின்னோர்களையும், திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலே முன்னோர்களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். மிக்குள்ள பிள்ளைகளென்றது ஸ்வாமிக்கும் பூஜ்யர்களாயிருந்த பூர்வர்களை. அவர்களைப் போகாமல் காத்து என்றது தாம் அவதரித்து அவர்களை நற்கதி யெய்துவித்தபடியைக் காட்டுமதாம். (இதைப்பற்றித் தனிநூலில் விரிவு காண்க.)

9 தூமணி மாடத்து

[மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்] மணியென்று ரத்னத்திற்குப் பெயர். நவரத்னங்களாகையாலே ஒன்பது என்கிற ஸங்க்யையை ஸூசிப்பாகிறது. கதவு என்பது பதார்த்தங்களைச் சேமித்து வைப்பது. ஸ்வாமியினுடைய திவ்யக்ரந்தங்களே இங்குக் கதவென்பன. ஸ்வாமி யருளிச்செய்தவை ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது. அவற்றைத் திறக்க வேணுமென்றது அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் எங்களுக்கும் நிலமாம்படியருளவேணுமென்றபடி.

10 நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற

"நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்" அருங்கலமே!" என்ற இரண்டு விளிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரபாவம் நன்கு உண்டாகும். நோற்று என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. ஸுவர்க்கம் புகுகின்ற — வர்க்கமென்று ஸமூகத்திற்குப் பெயர்; வகுப்பு என்றபடி. (ஸு) என்பதனால் மிகச்சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ ப்ரகாசரிடத்திலே வாசித்துக் கொண்டிருந்து அவர் சாலையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவருடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்களை யடைந்து போகாமல் நம்போலியர்களின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளனது பரமக்ருபைக்கு இலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பிலே புகுந்து அனைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். சுவர்க்கம் என்பதற்கு ஸ்வர்க்கமென்றே பொருளானாலும் "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப்பெற்றவரென்றதாகும். ஸித்தாச்ரமத்தில் நின்றும் வருகிறோமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த வேடனும் வேடுவச்சியுமான பகவத் தம்பதிகளோடே கூடப்பெற்றமை கூறினபடி. அருங்கலமே! என்றது அருமை பெருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும் உத்தம ஸத்பாத்ரமே என்றும் பொருள்படும். நம்முடைய குருபரம்பரையிலே மஹாபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. "தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி பதம் பாதி நாந்யத்ர" என்னும்படிக்குப் பொருத்தமாக உத்தம ஸத்பாத்ரமாயும் விளங்குபவர்.

11 கற்றுக் கறவைக் கணங்கள்

இப்பாசுரத்தில் கற்றுக் கறவை என்று தொடங்கி கோவலர்தம் பொற்கொடியே! என்னுமளவுள்ள விளி பூர்த்தியாக எம்பெருமானார் தன்மையையே தெரிவிக்குமதாயிருக்கும். கற்று — "சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும், சுருதிகள் நான்கும் மெல்லையில்லா அறநெறியாவும் தெரிந்தவன்" என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படியே எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று; கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து — "பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித:" என்று யதிராஜ வைபவத்தில் கூறியுள்ளதை விவரிக்கிறபடி. "லோகமங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச" என்கிறபடியே லோகங்கள் பதினான்கு லோகங்களையும் தம்முள் அடக்குமாபோலே சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட்கொண்டு நன்றாகக் கறக்கு மாசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உய்ந்தவர் ஸ்வாமி. பெரியநம்பி பக்கலிலே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மந்த்ரார்த்தங்கள் கேட்டும், பெரிய திருமலை நம்பி பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள் கேட்டும், திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிக்ஷித்தும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டும், ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே அருளிச்செயல் கற்றும் நல்வார்த்தைகள் கேட்டும் போந்தவரா

http://acharya.org

கையாலே *கறவைக் கணங்கள் பலகறந் தென்றது ஸ்வாமிக்கு மிகப்பொருத்தம். அதற்குமேல் செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச்செய்யும்—எம்பெருமானை நிர்க்குணனென்றும் நிர்விபூதிகனென்றும் நிர்லக்ஷ்மீகனென்றும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ சூந்யனென்றும் சொல்லுமவர்கள்—செற்றார்; அவர்களுடைய திறலழிய—வாக்குமிடுக்குந் தொலையும்படியாக, திசைதொறுமெழுந்தருளி வாதப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி. "விப்ரம் நிர்ஜித்ய ஸாதத:" என்கிறபடியே இது குற்றமாகையின்றிக்கே ஸித்தாந்த ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்ததாகையாலே நற்றமேயாயிற்றென்று காட்ட *குற்றமொன்றில்லாத* என்றது. கோ என்னும் வடசொல் நாநார்த்தகமாகையாலே ஸ்ரீஸூக்தியையும் சொல்லக்கடவது: "யத்கோஸஹஸ்ர மபஹந்தி தமாம்ஸிபும்ஸாம்" என்றவிடத்திலு மிதுகாணலாம். கோ வல்லவர்—மஹாவித்வான்கள், அவர்தம் பொற்கொடி—ஸ்வாமி. கோ அ(ல்)லர்-ஸ்வதந்திரரல்லர். என்றுமாம்.

12 கனைத்திளங் கற்றெருமை

ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் இரட்டித்து ஸேவிக்கும் பாசுரமிது. பூருவாசாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாசுரமுமிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆயினும் சிறிது விவரிக்கலாகிறது. இப்பாட்டில் நற்செல்வனென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வனென்பதை வடமொழியிற் கூறவேணுமானால் லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந: என்னவேணும். ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் *லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:* என்னப்பட்ட இளையபெருமாளே யன்றோ இளையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று விபவாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப்பெற்றார்; இவர் "நித்ய கிங்கரோ பவாநி" என்று அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப்பெற்றார். "மன்னிய தென்னரங்காபுரிமாமலைமற்று முவந்திடுநாள்."

13 புள்ளின்வாய் கீண்டானை

இப்பாட்டில் கள்ளந் தவிர்ந்து கலந்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். "கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கள்வமொன்றுண்டு; அது தவிர மற்றொரு கள்வம் கேண்மின்; "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹுபிஸ் ஸஹ" "இன்கனி தனியருந்தான்" என்கிறபடியே போக்ய பதார்த்தங்களைப் பலரோடுங்கூடி யநுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அசலறியாதபடி யநுபவிக்கை கள்வம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களிடத்து இத்தகைய கள்வமிருந்தது; அதனைத் தவிர்ந்தவர் ஸ்வாமியொருவரே தவிர்ந்து எல்லாரோடுங்கலந்து அநுபவித்தவர். "பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை நினைவூட்டும். பாவைக்களமென்பது காலக்ஷேப மண்டபம்; அதில் எல்லாரும் புகப்பெற்றது ஸ்வாமிக்கு முன்பு இல்லை; அதிகார பரீக்ஷை பண்ணிப் பலர் விலக்கப்பட்டிருந்தார்களன்றோ. ஆசைக்கு மேற்பட அதிகார ஸம்பத்தி யில்லையென்று கொண்ட ஸ்வாமியின் காலத்தில்தான் பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார். அதனை நன்று காட்டினபடி.

14 உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து

இப்பாட்டில் "செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின" என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப்ரபாவமொன்று நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடத்திலே பூர்வபக்ஷ வேதாந்தம் வாசித்தபோது *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் *தத் த்வமஸி* இத்யாதி சுருதிவாக்யங்களுக்கு அவர் அபார்த்தம் கூற, ஸ்வாமி 'இப்படியன்றோ பொருள்' என்று உபபத்நபாசன அர்த்தமருளிச் செய்ய, மேல் வாய்திறக்கமாட்டாதே ஹுங்காரமே பண்ணிப்போந்ததாக வைபவ நூல்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந்தருளியது செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்தமை; யாதவர் மறு மாற்றம் சொல்ல மாட்டாமே வாய் மூடிக் கிடந்தது ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை, மேலே *செங்கல்பொடிக்

http://acharya.org

கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்ருர்* என்றதும் ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தம். செங்கல்பொடிக்கூறை *காஷாயேண க்ருஹீத பீதவஸநா* என்று ஸப்ததியில் போற்றப்பட்ட திவ்ய மூர்த்தி. வெண்பல் *அச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யா மோஹத்ஸ் ததிதராணி த்ருணய மேநே* என்னும்படி மஹாவிரக்த் ஸார்வபௌமராகையாலே "யத் தஸ்மை திஷ்டதேந்ய: க்ருபணா மசரஹோ தர்சயந் தந்தபங்க்தீ" என்னும்படி பிறர்பாடே பல்லைக்காட்டப் பெருதவர். தவத் தவர்—மம, மம என்ருதே 'தவ, தவ' என்று சேஷத்வம் பரிமளிக்க நிற்பவர். தங்கள் திருககோயில்—அமுதனுடைய ஆதீனத்திலிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயிலென்னும்படி தம்மதீனமாகப் பெற்றவர். சங்கிடுவான்—'சங்க:' என்ற வடமொழியும் சங்கு எனத் திரியும். இச்சொல் திறவுகோல் என்னும் பொருளைத் தரும். ஆருயிரப்படியில் இப்பொருளும் பணிக்கப் பெற்றது. ஆழ்வான் மூலமாகத் திருக்கோயில் திறவுகோலைப் பெற்ற இதிஹாஸம் இச்சொற்ருெடரில் அநுஸந்திக்கலாகிறது. ... ... •

15. எல்லே இளங்கிளியே

இப் பாட்டில் "உனக்கென்ன வேறுடையை" என்னுஞ் சொற்ருெடர் நிதியானது. உமக்கு மட்டும் அஸாதாரணமான பெருமை என்னே! என்று வியந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமிக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளும் ஆளவந்தாரும் நம் தர்சனத்திற்கு நிர்வாஹகர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் 'நம்மாழ்வார் தரிசனம்' என்ருே, 'நாத முனிகள் தரிசனம்' என்ருே 'ஆளவந்தார் தரிசனம்' என்ருே வ்யவஹாரம் வாராமே 'எம்பெருமானர் தரிசனம்' என்றே வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகைக் கீடான ஸ்வாமியின் அஸாதாரணமான பெருமை இங்கு அநுஸந்திக்க வுரியது. மாற்ருரை மாற்றழிக்க வல்லானென்ற விடத்தில்—"பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹநச் சார்வாக சைலாசநி: பௌத்த த்வாந்தநிராஸ வாஸரபதிர் ஜைநேப கண்டீரவ:, மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட:" *தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும்......நீசரும் மாண்டனர்* "சாறுவாகமத நீறுசெய்து" இத்யாதிகள் நினைவுக்குவரும்.

16. நாயகனுய் நின்ற நந்தகோபன்

முன்பே விரித்துரைக்கப்பட்டது. அங்கே கண்டு கொள்வது. (பக்கம் 5.)

17. அம்பரமே தண்ணீரே

அம்பரத்தையும் தண்ணீரையும் சோற்றையும் அறம் செய்தவர் ஸ்வாமி. "அம்பரம் வ்யோம வஸ்த்ரயோ:" என்ற நிகண்டின்படி அம்பரமாவது ஆகாசம்; பரமாகாச மெனப்படுகிற பரமபதம். அதையும், விரஜையாகிற தண்ணீரையும், *அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்* என்று உபநிஷத்தில் அன்னமாகச் சொல்லப்பட்ட பரப்ரஹ்மாநுபவத்தையும், அறஞ்செய்யுமெம் பெருமான்—க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராய் உபகரித்தருளினவர் எம்பெருமானர். மேலே "அம்பர மூடறுத்து ஓங்கியுலகளந்த வும்பர் கோமான்" என்றதும் எம்பெருமானரை நன்கு நினைவூட்டும். ஆளவந்தாருடைய சரம திருமேனியை ஸ்வாமி ஸேவிக்கப் பெற்றபோது "ஆளவந்தாரோடே நான் சேர்ந்து வாழப் பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிகட்டியிருப்பேனே!" என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி. ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழப் பெருமற் போனாலும் *யத்பதாம்போருஹத்யாந ச்லோகப்படியும் "ஏகலவ்யனன்ருே நான்" என்ற ஸூக்திப்படியும் அவருடைய விலக்ஷணாநுக்ரஹபாத்ரமாயிருக்கப்பெற்ற பெருமையினுல் நித்யவிபூதிக்கும் லீலா விபூதிக்கும் இடைச் சுவர் தள்ளி உபய விபூதியையும் ஒரு போகி யாக்கினவர் நம் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று. "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் உபய விபூதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளின பெருமை பட்டருடையதாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அப்பெருமை ஸ்வாமிக்கு கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமே. அம்பரத்தை....பரமாகாசத்தை, ஊடறுத்தவர் என்றதாயிற்று.

http://acharya.org

18 உந்துமதகளிற்றன்

இப்பாசுரம் மூலமாகவே ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று வ்யபதேச முண்டாயிற்றென்று ப்ரஸித்தமாதலால் இங்கு நாம் வேறு ஏதுவும் விவரிக்கவேண்டியதில்லை. ஆனாலும் கீழும் மேலுமுள்ள விவரணங்களுக்குச் சேர இங்குமொன்றுரைப்போம். கந்தங்கமழுங்குழலீ! என்று கேச பாசத்தை யிட்டுச் சொன்னது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுகப்பான ஸம்போதனமாம். மதாந்தரஸ்தர்களான யதிகள் சிகையை வஹியாது முண்டனம் செய்து போருவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே "காசிசுதன் கழல் சூடிய முடியும் கன நற்சிகை முடியும்" என்றும் "கமநீய சிகாநிவேசம்" என்றும் "சிகபா சேகரிணம் பதிம்யதிநாம்" என்றும் நம் முதலிகள் உள் குழைந்து பேசும்படி கமநீய சிகாபந்தத்தோடு ஸ்வாமிஸேவை ஸாதித்தவழகு நெஞ்சகுளிர அநுபவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... ...

19 குத்து விளக்கெரிய

திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானுர் பதினெட்டு பர்யாயம் எழுந்தருளி ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் பெற்று அவ்விடத்திலேயே அதைச் சிலர்க்கு உபதேசித்தருளின இதிஹாஸம் இப்பாட்டில் நன்கு ஸூசிதமாகிறது. தோரண விளக்கு, குத்துவிளக்கு என்று இருவிளக்குண்டு. தோரணவிளக்கு ஸ்தாவரமாயிருக்கும். குத்துவிளக்கு ஜங்கமமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஸ்தாவரராகவிருந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி தோரண விளக்காவர். பலகால கதாகதம் செய்தருளின எம்பெருமானுர் குத்துவிளக்காவர். இந்த குத்துவிளக்கு எரிய — நம்பிபக்கலிலே அர்த்தவிசேஷம் கேட்டு ஜ்வலிக்க என்றபடி, [கோட்டு] "ஏக தேச விக்ருதம் அநந்யவத் பவதி" என்கிற வடமொழி வியாகரண முறையின்படி கோட்டி என்றதாகக் கொள்க. கோஷ்டீ என்னும் வட சொல் கோட்டியென்றுதானே நிற்பும். திருக்கோட்டியூரென்றதாயிற்று. [அவ்விடத்திலே [கால் கட்டு] ரஹஸ்யார்த்த முபதேசித்தருளா நின்ற நம்பிகள் தம் திருவடியைத் தொட்டு சபதம் செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்தாரன்றே; அந்த கால்கட்டு ஸூசிதமாகிறது. [மேலேறி.] ஏற்கெனவே தம்மை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்த சில விலக்ஷணர்களுக்கு உபதேசிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்வாமி, ஸந்நிதியின் மேல்தளத்திலேறினபடியைக் காட்டுகிறது. இப்படி ஆசார்ய நியமாஜ்ஞையைக் கடந்து உபதேசித்திருப்பரோ சாஸ்த்ர வச்யரான ஸ்வாமி? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்கிறது [மலர் மார்பா] என்னும் விளி. ஸ்வாமியினுடைய ஹ்ருதய வைசால்யமே அதற்குக் காரணமென்று காட்டினபடி; மலர்ந்த ஹ்ருதய முடையவரே! என்று விளித்தபடி.

20 முப்பத்து மூவரமரர்க்கு

இப்பாட்டில் 'செப்பமுடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றார்க்கு வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா!' என்னும் விளிகள் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ஏற்றிருப்பவை. வடமொழியில் ஆர்ஜவமெனப்படும் குணம் தமிழில் செப்பமெனப்படும். மநோவாக்காயங்களின் ஒற்றுமையாகிற கரண த்ரய ஸாரூப்யமே ஆர்ஜவம்: அதுதான் செப்பம். ஸ்வாமியினுடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவிக்கும் போது ஒவ்வோரக்ஷரமும் அவருடைய ஆர்ஜவத்தையன்றோ தெரிவிக்கின்றது. பரநிந்தை முதலியவற்றை நெஞ்சாலும் நினையாமலும் வாக்கிலும் காட்டாமலுமிருந்த பெருமை ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமியின் புநரவதார பூதரான மணவாளமாமுனிகளுக்கும் அஸாதாரணமன்றோ. [திறலுடையாய்!] திறலாவது பராபிபவந ஸாமர்த்தியம். நிறுபூத்த நெருப்புப்போலே யிருந்து இதர வாதிகளின் துர்வாதங்கள் தலையெடுக்க வொட்டாதபடி செய்தருளுமாற்றலும் ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணம். [செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும்] செற்றாராகிறார் எம்பெருமானுடைய பெருமையை ஸஹியாதே "குணிநமபி குணாஸ் தம் நரித்ராணம்--ஆஹு:" என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே அப்பெருமானை ஸர்வதரித்ரனுகப் பேசினைத்தவர்கள்; அவர்களுக்கு வெப்பம் கொடுத்தவர் ஸ்வாமி. வெப்பமாவது ஜ்வரம். பீதி ஜ்வரம். *தஸ்மை ராமாநுஜார்

யாய நம: பரம யோகிநே, ய: ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராணாம் அந்தர் ஜ்வரமசீசமத்* என்று ஸ்வாமி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களுக்கிருந்த அந்தர் ஜ்வரத்தைப் போக்கடித்ததாகச் சொல்லிற்று. அதை எங்கே போகவிட்டார் தெரியுமோ? செற்றாருடைய உள்ளத்திலே போக விட்டாராயிற்று. திருவடி இலங்கையைக் கொளுத்தினரே, எந்த நெருப்பைக் கொண்டு கொளுத்தினரென்று கேட்க, வாலில் அரக்கர் பற்ற வைத்த நெருப்பினால் என்றார்களாம்; அன்று அன்று; "சோக வஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா: ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்" என்று, பிராட்டி திருவயிற்றிலே மண்டிக்கிடந்த சோகாக்னியை அங்கு நின்றும் கிளப்பி அதனாலேயே இலங்கையைக் கொளுத்தினரென்றார் மர்மஜ்ஞர். அது போலவே யிங்கும். ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களின் அந்தர் ஜ்வரத்தையெடுத்துச் செற்றார்வயிற்றி லெறிந்தபடி. ... ... *

21 ஏற்றகலங்களெதிர் பொங்கிமீதளிப்ப

"வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் ஆற்றப் படைத்தான்" என்னும் போது ஸ்வாமியின் பெருமை தவிர வேறு எதுவும் நினைவுக்கு வாராது. ஸ்வாமிக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்களையெடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு எத்தனை சிஷ்யர்கள்? என்று கேட்டால் இருவர் மூவர் நால்வர் ஐவர் என்ன வேண்டுமத்தனை; ஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்களைப் பற்றிக் கேட்டாலோ "ஏகாந்திநாம் த்வாதசபிஸ் ஸஹஸ்ரை: ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யமிஸப்ததஸ்யா:" என்று உடனிருந்தவர்கள் பேசும்படியாயிருக்கும். அன்றியும், மஹாஜ்ஞான நிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து எழுபத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தாம் எப்படிப் பட்டவர்களென்னில்? [ஏற்றகலங்கள்] ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்க்கு ஏற்றிருக்குந் தன்மையையுடைய ஸத்பாத்ரபூதர்களான ஸச்சிஷ்யர்கள். பின்னையும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; [எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப] "சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்" என்னும்படி ஆசார்யரையும் விஞ்சினவர்களாயிருப்பர்கள். காச்மீரத்தில் சாரதாபீடத்தில் ஸ்வாமியும் ஆழ்வானும் போதாயநவ்ருத்தியைக் கடாக்ஷியா நிற்க அதற்கு இடையூறு விளைந்த போது 'க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகப் பார்க்க முடியவில்லையே!' என்று ஸ்வாமி க்லேசிக்க, அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகக் கடாக்ஷித்து அத்தனையும் ஸ்ம்ருதி தரித்துக் கொண்டிருந்த ஆழ்வான் "இங்கே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ? இரண்டாற்றின் நடுவே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ?" என்று பணித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இப்படியே யன்றோ மேன்மேலுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களின் சரித்திரமும். அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; [மாற்றாதே பால் சொரியும்] அவ்வாசாரியர்களின் பரம்பரை பெருகாலும் அநுஸ்யூதமாக நிகழ்ந்து வந்து பால் போன்ற அர்த்த விசேஷங்களைச் சொரிந்து கொண்டிருக்கும்படி சொன்னவாறு. இத்தகைய வள்ளல் பெரும்பசுக்களை ஆற்றப் படைத்தவர் ஸ்வாமி. ஆற்ற — அபரிமிதமாக. மேலே "மாற்றாருனக்கு வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண்" என்றவிடத்து யாதவப்ரகாசர் வந்து பணிந்த வ்ருத்தாந்தம் மிகப்பொருத்தம்.

22 அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்

"திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுங் கொண்டு" என்றதில் ஸ்வாமியினுடைய உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகத்வம் பேசப்படுகிறது. திங்களும் ஆதித்தியனும் ஏககாலத்தில் எழுவது அஸம்பாவிதம். ஆதித்யனெழும்போது தீக்ஷ்ணதையும், திங்கள் எழும்போது தண்ணளியும் அநுபவிக்கலாயிருக்கும். உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்வாமி காலை வேளைகளில் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதும், மாலை வேளைகளில் அருளிச்செயல் [பகவத்விஷய] காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதுமாயிருப்பார். மதாந்தர ப்ரத்யாக்யாநகர்ப்பமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது தீக்ஷ்ணதையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொல்* *ஈரச் சொல்"* என்ன நின்ற அருளிச்செயல்களின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது ஸௌம்யதையும் காணலாயிருக்கும். இரண்டிருமிரண்டுமுண்டானாலும், "இப்படிச் சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்றி" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணப்ரக்ரியையிலே கொள்ளக் கடவது. மேலே* அஙக

http://acharya.org

ணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல்* என்றவிடத்திலும் உபய வேதாந்தப் பொருள்களையும் எங்களுக்குக் கடாக்ஷித்தருள வேணுமென்ற ப்ரார்த்தனையுள்ளது. "சக்ஷுஷ்மத்தா து சாஸ்த்ரேண" என்றபடி கண்ணென்பது சாஸ்த்ரமேயாம். உபய வேதாந்தங்களும் ஸ்வாமிக்கு இரண்டு திருக்கண்களென்க. ஒன்றில் ஆதரமும் மற்றொன்றில் அநாதரமும் கொண்டிருக்கையே சாபமாகும். அது தொலைய வேணுமென்றவாறு. ஸ்வாமி பக்கலிலே சிஷ்யர்கள் ப்ரார்த்திப்பது இதுவே.

23 மாரிமலைமுழைஞ்சில்

"அறிவுற்றுத் தீவிழித்து வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படும் சீரியசிங்கம்" நம் யதிஸார்வபௌமனையன்றி வேறுண்டோ? நூற்றந்தாதியில் "கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான் ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன்" என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டவர் ஸ்வாமி. உலகில் சிங்கம் ஹேயமானவுணவையுண்டு செருக்கியிருக்கும்; யதிராஜஸிம்ஹம் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளையுண்டு அதனைத் தடித்திருக்குமென்கிறார் அமுதனார். இதற்கு மலையும் முழைஞ்சும் விலக்ஷணமாயிருக்கும். மூந்நூறாண்டு வேதமோதின பரத்வாஜ மஹர்ஷிக்கு தேவேந்திரன் வேதங்களை மலையாகக் காட்டினனென்று வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக் கொள்ளவுரியது. அதில் முழைஞ்சாவது *தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்* என்னும்படி தர்மஸூக்ஷ்மங்கள் பொதிந்திருக்குமிடம். அதிலே மன்னிக் கிடந்து லௌகிக விஷயங்களில் திருக்கண்செலுத்தாதே *ஆத்மந்யேவ ஆத்மாநம் பஶ்யந் ஸ்ருகித்திருப்பவர் ஸ்வாமி. (அறிவுற்று.) நாம் அவதரித்தது எதற்காக? என்று தம் அவதாரப்ரயோஜனத்தைக் குறிக்கொண்டு என்றபடி. (தீவிழித்து) (அமரகோசே) *புத்திர் மநீஷா திஷணா தீ:* என்றவிடத்து புத்திபர்யாயமாகப் படிக்கப்பட்ட (தீ:) என்பது இங்குத் தீயென நிற்கின்றது. அது விழித்திருப்பது—விகஸித்திருப்பது ஸ்வாமிக்கேயென்க. [எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.] *ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரிஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீ நாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத் த்வாரவதிப்ரயாக மதுரா அயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாளக்ராம கிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்றபடியே எண்டிசையும் பாதசாரத்தாலே ஸஞ்சரித்து, ஆங்காங்கு விபக்ஷர்களுண்டாகில் அவர்களை உதறியருளினவர் ஸ்வாமி. ....

24 அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்

இதில் "வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி" என்றதை உயிராகக் கொள்க. கொல்வது கோல் என்னுமாபோலே வெல்வது வேல் எனப்படும். கண்ணபிரான் திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது திருவாழியாழ்வான். ஸ்வாமி திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது த்ரிதண்டம். ஸப்ததியில் "விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்று, சேனையர்கோன் ஸ்வாமியாகத் திருவவதரிக்க, உபயவிபூதி நிர்வாஹ நிபுணமாய் அவருடைய திருக்கையிலுள்ள திருப்பிரம்புதானே த்ரிதண்டமாயிற்று என்னப்பட்டது. அந்தத்திருப்பிரம்புக்கு எவ்வளவு சக்தியோ அவ்வளவும் ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டத்துக்குமுண்டென்க. தாடீபஞ்சகத்தில் ஸ்வாமிக்குப் பேசவேண்டிய பெருமைகளெல்லாம் த்ரிதண்டத்தின் மேலும் யஜ்ஞஸூத்ரத்தின் மேலும் ஏறிட்டுப் பேசப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் பேசுகையில் "பாஷண்டஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ர தண்டா:—ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ் த்ரிதண்டா:" என்றும், "தத்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகதக சிரோ வஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம்" என்றும் பேசப்பட்டதுண்டே, அதுதான் வென்று பகை கெடுக்குமென்றதற்கு விவரணம். அப்படிப்பட்ட கையில் வேலாகிய முக்கோலுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தது முக்கோல் பிடித்த முனிக்கே மங்களாசாஸனம் செய்தபடியாமென்றுணர்க.

25 ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து

*தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கஞ்சன் கருத்தைப் பிழைப்பித்து அவன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றவர் ஸ்வாமி. கம்ஸன் கண்ணனிடத்திலே அனர்த்தம் விளைக்க

http://acharya.org

வழிதேடியிருந்ததுபோல நம் ஸ்வாமிக்கு அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடியிருந்தவர் ஒருவர் ப்ரஸித்தர். அவருடைய கருத்தைப் பிழைப்பித்து [தடைபடச்செய்து] ஓரிர வில் ஒளித்து வளர்ந்தவர் ஸ்வாமி. விந்த்யாடவியெங்கே! ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரமெங்கே! ஓரிர வில் அங்கு நின்றும் இங்கு வந்து சேர்ந்தவர் தம் ப்ரபாவங்களையெல்லாம் ஒளித்துவைத்திருந் தாரத்தனையன்றே. அன்னவர் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளின் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றார். "பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந:" "பாஷண்ட ஸாகர மஹாபடபாமுகாக்நி:" என்று நெருப் பாகவேயன்றே பேசப்பட்டார் ஸ்வாமி. [நெடுமால்] வியாமோஹங் கொண்டவர். "அச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹத:" என்ற ஸ்வாமி தனியன் காண்க.

26 மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீராடுவான்

இதில் *ஆலினிலையாய்!* என்ற விளி இன்சுவை மிக்கது. *ஆலின் இலையதன்மேல் பையவுயோகு துயில்கொண்ட பரம்பரன் கண்ணன். [ஆலின் இலையாய்!] ஆலமரத்தின் நிலைமைபோன்ற நிலைமையுடையவர் ஸ்வாமி. எம்பெருமான் "பாஹுச்சாயா மவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:" என்கிறபடியே தன் பாஹுச்சாயையிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு நிழல்கொடுத்துத் தாபம் தீர்ப்பவன். ஸ்வாமியோ வென்னில் 'ப்ராப்தாநாம் பாதமூலம் ப்ரக்ருதி மதுரயா ச்சாயயா தாபஹ்ருத் வ:" என்றாப்போலே அடிபணிந்தார்க்குத் திருவடிநிழல் கொடுத் துத் தாபம் தணிப்பவர். இதுதானே ஆலின் நிலைமை, நூற்றந்தாதி தொடங்கும்போதே "பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்" என்றன்றோ தொடங்கிற்று. *பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த* என்ற விசேஷணத்தை இராமாநுசனுக்கு ஆக்குவது போலவே அவருடைய சரணாரவிந்தத்திற்குமாக்கலாமே. "ந்யக்ரோதோ பஹுபாத் வட:" என்ற அமரகோசம் ஆலமரத்திற்கு பஹுபாத் என்று பெயர் படித்தது. உண்மையில் ஆல மரமானது மற்ற மரங்களைப் போலன்றிக்கே அபரிமிதமான பாதங்களையுடைத்தாயிருக்கும். ஸ்வாமிக்கும் திருவடிகள் அபரிமிதங்கள். [சிஷ்யர்களே திருவடிகள்.] இப்பாட்டில் சொன்ன 'சங்கம் பெரும்பறை பல்லாண்டிசைப்பார் கோலவிளக்கு கொடி விதானம்' என்னுஞ் சொற்களை ஊன்றி நோக்கினால் இவையெல்லாம் ஸ்வாமியே யென்னப் பொருந்தும். [சங்கம்] திருவணி டஞ் சென்ற பகவான் சங்கஸ்பர்சத்தினால் அவனை ஸர்வஜ்ஞனாக்கினதாகப் புராணங் கூறும்; அதுபோல, ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஆழ்வான் ஆண்டான் அனந்தாழ்வான் எம்பார் பிள்ளான் முதலானவரை ஸர்வஜ்ஞராக்கினவர் ஸ்வாமி. (பறை) பகவத் குணங்களை எங்கும் பறை சாற் றினவராகையாலே தாமே பறையென்னத் தக்கவர். (பல்லாண்டிசைப்பார்) பெரியாழ்வார்போலே எம்பெருமானுக்குத் தாம் பல்லாண்டு பாடினது மட்டுமன்றியே பல்லாயிரவரைப் பாடுவிக்கவும் வல்லராயிருந்தார். (கோலவிளக்கு) ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குல ப்ரதீபமாயிருந்தவர். (கொடி) 'ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகீந்த்ர ஸித்தாந்த விஜயத்வஜ' மென்று பிறரைச் சொல்லும்போது ஸ்வா மிக்குச் சொல்லவேணுமோ? விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஜயத்வஜமென்க. (விதானம்) கண்ணன் வடமதுரையிலிருந்து திருவாய்ப்பாடிக் கெழுந்தருளும்போது "தொடுத்து மேல் விதானமாய பௌவநீரராவணை" என்ற திருச்சந்த விருத்தத்தின்படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷனான திருவனந்தாழ்வான்; அவரேயன்றோ ஸ்வாமியாக வடிவெடுத்தார்.

27 கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா!

யஜ்ஞமூர்த்தி போல்வாரான பல பல அத்வைதிகள் முதலிலே ஸ்வாமியோடு எதிரம்பு கோப்பவர்களாய் [கூடாதவர்களாய்] இருந்து பிறகு கூடினவர்களாய் ஸ்வாமிக்கு வெற்றியைத் தந்தார்கள். அவர்களை வெல்லுதற்கு உறுப்பாயிருந்த சீர்களை யுடையவர் ஸ்வாமி. அந்தச் சீர்கள் எவை யென்னில்; கேவலம் வைதுஷ்யம் மட்டுமல்ல; திவ்ய மங்கள விக்ரஹ குணங்களும், திவ்யாத்ம குணங்களும் பல பல. ஸ்வாமியின் வடிவழகை ஸேவித்த மாத்திரத்திலேயே யீடுபட் டவர்கள் பல பலர். (கோவிந்தா) பசுக்களை மேய்ப்பதனாலே கண்ணன் கோவிந்தனாயினன்;

http://acharya.org

ஸ்ரீஸூக்திகளும் கோசப்தார்த்தமென்று கீழே காட்டிற்றே மாகையாலே ஸகலப்ரமாணங்களையும் "பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்னும்படியான பீதியைப் போக்கி ரக்ஷித்தமையாலே ஸ்வாமியும் கோவிந்தர். பசுப்ராயர்களான நம்மைக்காத்தவரென்றுமாம்.

28 கறவைகள் பின்சென்று

"குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்" என்னும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள். ஞானமிருந்து அநுஷ்டான மில்லையானாலும் பயனில்லை; அநுஷ்டானமிருந்து ஞானமில்லாயினும் பயனில்லை இவையிரண்டு மிருக்கவேணு மென்பர்; இவையிரண்டு மிருந்தாலுங்கூட, பரஸம்ருத்தியே பேறாயிருக்கையில்லையாகில் பயனில்லை; இவைமூன்றும் நன்கு நிறையப்பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில்லாத—குறையொன்றில்லாத—குறையொன்று மில்லாத என்று யோஜித்து மேற்சொன்ன மூன்றிலும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியேயென்று கொள்வது. கூரத்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனியனில் "தயைகஸிந்தோ:" என்று விசேஷணமிட்டது பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குலகூடஸ்தராகித் திருவவதரிக்கப்பெற்றது வாசாமகோசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ. த்வீபாந்தரங்களிற் பிறவாதே மானிடப்பிறவியிற் பிறந்தது, அதிலும் பகவத்பாகவத பக்தி முதலியவற்றுக்கு நிலமல்லாத மநுஷ்யவர்க்கத்தில் பிறவாதே ஆஸ்திக குடும்பத்தில் பிறந்தது, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டன்றோ "ததநுபந்த மதாவலிப்தே" என்று பேரறிவாளர் பேசும்படியான பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தானத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது. இந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தைக் காட்டுவதாம் *உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோமென்பது. உன்றன்னை யென்பதற்கு 'உன்றன்னைக்கொண்டு' என்று பொருள் கொள்வது மிகச் சிறக்கும். உன்றன்னால் என்றபடி. (உருபுமயக்கம்.) *ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம* என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்டமான வித்யாஜந்மத்தை தேவரீர் திருவருளாலன்றோ பெற்றிருக்கிறோம். "யதீச்வர ஸரஸ்வதீஸௌரபிதாசயா நாம் ஸதாம் வஹாமி சரணம்புஜம் ப்ரணதிசாலிநா மௌலிநா" என்று மஹாசார்யர்கள் ஆசைப்படுவதற்குறுப்பானார் திரளிலேயன்றோ ஜனித்திருக்கிறோமென்றவாறு. ஸ்வாமி திருவம்சத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது, நம் குலவிளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப்பெற்றது ஆகிய இரண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

29 சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து

*எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோ டுற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோமென்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கியே சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் *இருள் தருமா ஞாலத்துள்ளினிப் பிறவி யான்வேண்டேனென்றும், *இயக்கறுத பல்பிறப்பிலென்னை மாற்றியென்றும் *ஆதலால் பிறவி வேண்டேனென்றும் புநர்ஜன்மத்தை வெறுத்துப் பேசுவர்கள். நாம் அப்படி வெறுக்கவேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்டமாக நேரட்டும்; நேருகிற ஜன்மங்கள் தோறும் இப்போது நமக்கு வாய்த்திருப்பது போலவே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்தி ஸுதைகளையே பருகும் பாக்கியம் வாய்த்திடுமானால் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்கேதுக்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினாயிரம் பிறப்புமெடுப்போமாக. அதற்குச் சளைப்போமல்லோம்; ஆனால் அப்பிறவிதோறும் [உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம] 'இராமானுசனடியார்' என்னும் விருதுக்கு லோபமின்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். [உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்] "வடுக நம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையும் இருகரையரென்பர்" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூக்தியின்படியே இருகரையரராகாமே வடுக நம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவோம். ஆனால் "வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன், வாழி யெதிராசனென வாழ்த்துவார், வாழியென வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்ந்து

http://acharya.org

வார் வின்றோர்தலை." என்று மாமுனிகளருளிச் செய்தபடியே நமக்குப் புநர்ஜன்ம மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் ப்ராப்தமாய்விடுமாகிலும் *ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போவதே* என்கிற திருமங்கையாழ்வாரநுஸந்தானமே யாயிருக்கக் கடவோம். *கையில் கனி யென்னக் கண்ணனைக் காட்டித் தரினும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்* என்ற அமுதனாரநுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30 வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை

திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன் தான் லக்ஷ்யபூதன். கண்ணபிரானை லக்ஷ்ய பூதனாகக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களின் ப்ரார்த்தனையினால் கடலைக் கடைந்து அமுதங் கொடுத்து "பலேக்ரஹிர் ஹி கமலாலயேந ஸர்வச்ரம:" என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே பிராட்டியையும் பெற்று மகிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீயரென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம்பெருமானாரையே திருப்பாவைக்கு லக்ஷ்ய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்ஙனே பொருள் காண்க;—*நிர்மத்ய ச்ருதி ஸாகராத்* என்றும் *நமாம் யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்* என்றும் கடலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட உபய வேதங்களையும் *திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து "வசஸ்ஸுதாம்—ஸுமநஸோ பௌமா: பிபந்த்வந்வஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அமுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. [மாதவனை] மா—மஹத்தான, தவனை—தவத்தை [தபஸ்ஸை] யுடையவரை; மஹாதபஸ்வியை யென்றபடி. தபஸ்விகளில் தலைவான்றோ ஸ்வாமி எம்பெருமானார். [இங்கு இப்படிகூரைப்பர்.] இங்ஙனே முப்பது பாசுரங்களுக்கும் நாம் காட்டின நிர்வாஹமும் *அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவுள்ள முகந்ததே யென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலெடுத்துரைக்குமவர்கள். *"செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலா லெங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்"—*பூதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து* என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலின்படியும், *ஸ மூர்த்திர் முரமர்தநஸ்ய ஜயதி* என்ற வைபவத்தின்படியும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணாவதாரமான எம்பெருமானாருடைய திருவருளை யெங்கும் பெற்று *அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத* என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

இதமண்ணங்கராசார்யேண லிகிதா விவ்ருதிஸ் ஸதாம்,
கோதாயதீந்த்ரபக்தாநாம் ஸ்ருதி வித்யோததாம் ஸதா.

திருப்பாவை ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவையில் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்
திருப்பள்ளியெழுச்சி

திருப்பாவையில் ஆறாவது பாசுரந் தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசுரத்தளவும் பத்துப் பாசுரங்களினால் ஆண்டாள் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறாளென்பது பெரியார் நிர்வஹித்துப் போரும் ஒரு பரம ரஹஸ்ய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடைவில் ஆண்டாள் பேசியிருக்கின்றாளென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி அவரோஹணக் கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரளவுஞ் சென்று அவ்வழி திருநாமங்களையும் ஏழு பாசுரங்களினால் உணர்த்தி, பிறகு தன்

http://acharya.org

காலத்திற்குப் பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர்தாள்தூளி, நற்பாணன், நன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினாலுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசுரங்களினால் அடைவே உணர்த்தித் தலைக்கட்டுகிறாள்.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசுரங்களில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண்டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியவை ஈண்டுச் சுருக்கமாக நிருபிக்கப்படுகின்றன: அண்ணங்கராசார்யதாஸனும்.

1. **புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் :** இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசுரம். பிள்ளாய்! என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளையென்பது எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸநத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையராயினர். "ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்ற ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்ய ஸூக்தியும் மங்களாசாஸநத்திற்கு அஜ்ஞானத்தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்தவனத்திலேயே போது போக்கினவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய புட்களின் சிலம்புதல் முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருப்பதில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்சமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குரு பரம்பரா ப்ரபாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முற்றாலங்காரரீதியில் ஸூசிதமாகின்றது. *வைநதேயாம்சஸம்பூதம் விஷ்ணு சித்தமஹம் பஜே* என்றது காண்க.

'வெள்ளை விளிசங்கு' என்கிற சொல்தொடர் முதல் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இங்கு அநுவதித்துக்காட்டுவது ஒரு வகையான லிங்கம். *பாண்டியன் கொண்டாட....ஈண்டிய சங்கமெடுத்தூத* என்ற தனியனையும் நினைப்பது. பேய்முலை நஞ்சுண்டு: பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக்கடலில்) கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதல் முதலாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. "பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு" என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அநுஸந்திக்கையில் சகடாஸுரபங்கத்தையும் கூட்டியநுஸந்தித்தார். "நாள்களோர் நாலைந்து" என்ற பாசுரங் காண்க. அதற்குப் பொருந்த இங்கு "பேய்முலை நஞ்சுண்டு கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி" என்றது. "வெள்ளத்தரவில்" என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள 'விஷ்ணுசித்தர்' என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான "அரவத்தமளியினோடும்" "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை" என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம்.

2. **கீசுகீசென்றெங்கும்** இது பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேகராழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். "பேய்ப்பெண்ணே! நாயகப் பெண் பிள்ளாய்! தேசமுடையாய்!" என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமாள் திருமொழியில் *மெய்யில் வாழ்க்கையை* என்றவொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். *ஏர் மலர்ப் பூங்குழல், *ஆலைநீள் கரும்பு, *மன்னுபுகழ்க் கௌசலைதன் என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மையை யடைந்து பேசினருமிவர். 'கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்" என்று அரசரான தன்மை தோற்றப் பேசினராதலால் நாயகப் பெண் பிள்ளாய் என்றது. அன்றியும் ஒரு ஹாரத்தில் நட்ட நடுவிலுள்ள மணியை நாயகக்கல் என்பதுண்டு. குரு பரம்பரையில் எம்பெருமானாரை நடுநாயகமென்று யதிராஜ ஸப்ததியில் தேசிகன் கூறினர்; "யதிராஜேந நிபத்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதி குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி:" என்றார். அது போலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் நடுநாயகமாகவுள்ளவர். பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் கோதை தொண்டரடிப் பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்: நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்ற விளி நன்கு பொருந்தும். (தேசமுடையாய்) பகவத்கீதையில் (18-43) "சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம் -யுத்தே சாப்யபலாயநம்- தாநமீச்வரபாவச்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்" என்று தேஜஸ்ஸா

http://acharya.org

க்ஷத்ரியதர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்தவிளி இவ்வாழ்வாருடைய க்ஷத்ரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவேந்த்ரனும் நித்தையானவனுக்கு ஒரிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப்பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசிறே' என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியும், அதற்கும் மூலமான "மன்னாட்டில் ஆராகி யெவ்விழிவிற்றுனாலும், ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளாம்பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே' என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் (79) பாசுரத்தின்படியும் பகவத்சேஷத்வத்திற்கு அநுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை' *ஊனேறு செல்வத்து* என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஒரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால் தேசமுடையார் இவரேயாகத்தகும். இப்பாட்டில் "ஆனைச் சாத்தன்" என்ற பதப்ரயோகம் பவனிக்கத்தக்கது. இச்சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆனைசாதம்) என்று மலைநாடார் வலியனென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலைநாட்டில் திருவவதரித்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இங்குப் பரவசமாகவே அமைந்தது போலும்! காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். 'ஆரங்கெடப் பரனன்பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்" என்ற தனியனையும் ஸ்மரிப்பது. "வாசநறுங் குழலாய்ச்சியர் மனத்திருலோசை படுத்த தயிரரவம்" என்றது பெருமாள் திருமொழியில் "கெண்டையொண்கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துக் தயிர் கடையக்கண்டு வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ தான் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்' 'என்ற பாசுரத்துச்சொற்சுவைகளை நன்கு நினைப்பூட்டும். (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்) க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குதிரை வடிவாக வந்த கேசியென்னு மசுரனை வதஞ்செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யநுபவித்தார். *மாவினை வாய்பிளந்துகந்தமாலை என்று. ஸ்வப்ரபந்தத்தை "நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே" என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக்கட்டினார் கேட்டே கிடத்தியோ— இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயண பாராயணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்த விடத்தி லிராமன் படையெடுத்துச் சென்றனர். அந்த விவரத்தை குருபரம்பரையில் காண்க.

3. கீழ்வானம் வெள்ளென்று குலசேகரர்க்கு அடுத்த முந்தினவரான நம்மாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. (கோது குலமுடைய பாவாய்)! என்ற விளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். ('கோது குலமுடைய என்று வழங்கிவரும் பாடம் ப்ரமக்ருபையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுநாளாகவே நாடெங்கும் பரவியதனாலாய அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி வியாக்கியானம் செய்தருளுமிடத்து "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்யை பண்ணும் படி......" என்றுரைத்திட்டார். அது 'கோது குலமுடைய' என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிநிவேசத்தினால் போலும்.) வஸ்துதஸ்து வடமொழியில் கௌதூஹலம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் நுழைய ப்ரஸக்தியில்லை. "கோதுகலமுடைக் குட்டனேயோ" என்றார் பெரியாழ்வாரும். கோதுகலமாவது ஆசை. ஆசையையுடைய என்றது எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையையுடைய. அல்லது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்வாரைப்பற்றிப் பேசும்போது "ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்' என்று க்ருஷ்ண குதூஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா என்றதும் க்ருஷ்ணனிடத்தில் த்ருஷ்ணை க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின பொருளை "மைம்மாதுன் பொழிந்த யென்று கைதலை பூசலிட்டே, 'மெய்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே" என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார் தாமே வெளியிட்டருளினர். "ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம் ஸச மம ப்ரிய:" என்றபடி நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதூகலங் கொண்டேன். அவனும் என்னிடத்துக் குதூஹலங் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருந்

http://acharya.org

னும். திருவாய்மொழியில் "சூழ்வினை யாட்டியேன் பாவையே" என்றும் "என்பாவை போயி னித்தண்பழனத்திருக்கோளூர்க்கே" என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். 'எழுந்திராய்' என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு நோக்கத்தக்கது; உட்கார்ந்திருப்பவரையன்றோ எழுந்திராயென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில் நின்ற திருக்கோலமாகவேயுள்ளனர்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்த திருக்கோலம். "பத்மாஸநோப விஷ்டம்" என்கிற பூர்வாசார்யச்லோக ரத்னமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். (கீழ் வானம் வெள்ளென்று.) உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுள பூஷண பாஸ்கரோதயமாகலாலும், அது தானும் கலியுகத்தின் உதய காலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வானமென்றபோதே மேல்வானம் நினைவுக்கு வரும். நித்திய விபூதி மேல்வானமாகும்; லீலா விபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி யவதாரத் தாலே "ஓராயிரந்துளிப் பந்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்" "வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே" இத்யாதிப்படியே தானே பரமபத மாயிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதி வெள்ளென்றது. (எருமை சிறுவீடு மேய்வான்) வீடு என்று மோக்ஷம்; சிறுவீடு என்று கைவல்ய மோக்ஷம். இந்த ஸங்கேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழியில் (4-1-10) "குறுகமிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி" என்றபாசுரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை என்பது தாமஸப்ரக்ருதிகளை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வீடு செல்லாது சிறு வீடு முதலியவற்றிற்சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். (மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித் யாதி.) மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போகவொட்டாமல் தடுத்து இப்பிள்ளை வாசலில்வந்து துவள்வ தனால் இவளுக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல, மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தத்வமாகிற ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 'போவான்போகின்றாரை' என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. 'போவதற்காகப் போகிற வர்கள்' என்று சொல்வதுண்டோ? இல்லை. அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது: திருவிருத்தத்தில் போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே!" என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்துநின்றோம்) "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங் குறுகாதோ" "என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்துநின்றோமென்கிறாள். (மாவாய் பிளந்த தேவாதி தேவனை) இப்போது ஆண்டாள் நோற்பதுபோல நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழியில் நோன்பு நோற்றார். "வீற்றிருந்தேழுலகும்" என்ற திருவாய்மொழியில் "ஏற்றநோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வண்டமிழ் நூற்க நோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அங் ஙனம் நோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தா னென்ற விசேஷணத்தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினர்; "வெம்மாபிளந்தான் தன்னை" என்றது காண்க. ப்ரதமப்ரபந்தத்தில் "இமையோர் தலைவா!" என்றும், சரமப்ரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவனையே முந்துற முன்னம் ஸேவித்தாராழ் வார். (சென்று நாம் சேவித்தால்) "வானநாயகனே! அடியேன் தொழவந்தருளே" என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்: அங்ஙனமல்லாமல் அவனிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறாள் போலும். ஆவாவென்று "ஆவாவென விரங்கார் அந்தோ வலிதேகொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்" என்றும், "அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே" என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய் பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] "ஆரென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தூமணிமாடத்து. நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த மூத்தினவரான திருமழிசைப்பிரானை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில் மாமான் மகளே! என்றவிளி! ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தத் தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேஹஸம்

http://acharya.org

பந்தமுண்டு. அதாவது ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் "கமலாமிவாந்யாம் கோதாம்" என்றும் "ஸந்த:பயோதி துஹிதுஸ் ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம்" என்றும் அருளிச் செய்தபடியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியானவள் "பார்க்கவீ லோகஜநநீ க்ஷீரஸாகர ஸம்பவா" என்ற அமர கோசத்தின் படியும் இதிஹாஸபுராண வரலாற்றின்படியும் லக்ஷ்மி (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள். திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்திர ஸித்தம். இத்தகைய ஸமான குலஸம்பந்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ரிஷிகுலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானுர் அவர். ப்ராஹ்மண குலத்திலே பிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானுள் இவள். இதுவும் ஒற்றுமை நயம். [தூமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கச் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சி தந்தமையால் இவர் தூமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். (சுற்றும் விளக்கெரிய) விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியங் கற்றோஞ் சமண்கற்றோம் சங்கரனு ராக்கிய ஆகமநூல் ஆராய்ந்தோம்" என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோ முகமான ஞானவிளக்கம் பெற்றவராதலால் சுற்றும் விளக்கெரிதல் இவர்க்கு அஸாதாரணம். "யானறிந்தவாறு ஆர் அறிவார்" என்றும் "என் மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை" என்றும் இவரது பாசுரங்களினுலும் இது ஸித்தம். [தூபம் கமழ] சிறந்த ஞானமிருத்தல் மாத்ரம் பயன் படாது; அது நன்கு பரிமளிக்கவேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதிருந்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமளம். "மறந்தும் புறந்தொழமாந்தர்" என்பது இவ்வாழ் வாருடைய திருவாக்காகும். (துயிலணை மேல் கண்வளரும்) இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செல்வது சயனத்திருக் கோலமான எம்பெருமான்களின் மீதுதான். கச்சி வெஃகாவிலும் திருக்குடந்தையிலுமே பெரும்பாலும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத் திருப்பதிகளையே ஒரு கோவையாக வெடுத்துப் பாசுரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; "நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள் நாகத்தணை யரங்கம்பேர் அன்பில் நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்கு, மாதிநெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனுவான்" என்றது காண்க. (துயிலணைமேல் கண்வளரும் மாமான் மகளே!) மகள் என்றதனுல் விதேயத்வம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம். மாமான் என்றது மஹா மஹான் என்றபடி. துயிலணைமேல் கண்வளரும் மாமான் யதோக்தகாரி யெம்பெருமான்; அப்பெருமாள் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர்; "கணி கண்ணன் போகின்ருன் நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்ற போது அப்படியே சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்; "உன்றன் பைந் நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்றபோதும் அப்படியே. இனி, துயிலணைமேற் கண்வளரும் மாமான் ஆராவமுதன்; அப்பெருமாளும் "எழுந்திருந்து பேசு வாழிகேசனே" என்ற இவ்வாழ் வாரது வேண்டுகோளின்படி எழுந்திருந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். அன்றிக்கே "மாமான் மகளே"—மஹா மஹானை பேயாழ்வாருடைய சிஷ்யரே என்றபடியுமாம். "பூதம் ஸரச்ச தனி யனும் பேயாழ்வாரை மஹதாஹ்வய ரென்றே ஓதிற்று. (உன் மகள் தான் ஊமையோ] வாய்திறவாமலே ஹஸ்தசேஷ்டை முதலியவற்ருல் காரியம் செய்வது ஊமைகளின் பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரை யடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக் கொண் டிருந்த அந்தணர்கள் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்சாதியாராக வெண்ணி வேதாத்யயநம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஓதுதல் தவிர்த்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறத்திற் சென்று வேறோரகத்து மேடையில் வீற்றிருக்கையில் அந்த வேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி விட்ட வாக்கியம் தோன்றது மயங்கி நிற்க, ஆழ்வார் அது கண்டு ஒரு நெற்கனைக் கையுகிராலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேத வாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று; அதாவது "க்ருஷ்ணாநாம் வ்ரீஹீணாம் நகநிர்ப்பிந்நம்" என்பது. உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமங்களால் இவரை உபசரித்துக் க்ருதார்த்தராயினர் என்பது சரித்ரவரலாறு. இங்ஙனமாக, வாய்திறவாமலே இங்கிதத்தினுல் காட்டினது பற்றி

http://acharya.org

ஊமையோ என்றது. சொன்ன சொற்களைச் செவியேற்காதவர் செவிடர்; அந்தச் செவிடும் இவரது சரிதையில் ப்ரஸித்தம்; முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் யாகஞ் செய்து கொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருள்வித்துக்கொண்டுபோய்ச் சில மறையோர்கள் இவர்க்கு அக்ர பூஜை செய்விக்க, அப்போது அங்கிருந்த பல சிசுபாலஜ்ஞாதிகள் எண்ணிறந்த வசைமொழிகளை வர்ஷிக்க, அன்றை இவ்வாழ்வார் செவியேற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தலோ] தூக்கமோ என்றபடி. பரமைகாந்திகட்குத் தூக்கமாவது பாஹ்ய விஷயங்களிற் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாதிருக்கும் பொழுதே. "உன்னைத் தெரிந்து தொழுது வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றும் "தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னாமமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்" என்றும் அருளிச்செய்யு மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலைமையே அனந்தலாகும். [அமர் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாரோ] மற்றை யாழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரமைகாந்தித்வம் மிக விலக்ஷணம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. "பிதிரு மனமிலேன் பிறனுகன் றன்னுடைதிர்வன், அவனெனக்கு நேரான்" என்னும்படியான திருநாவீறு இவர்க்கே அஸாதாரணமன்றோ! இதுதான் பெருந்துயில்: எம்பெருமானை யொழிந்த மற்றையோரைக் கண்கொண்டு பாராமையிற் பெருமை. [மாமாயன்] "மாயமென்ன மாயமே" என்றும், "மாயமாய மாக்கினாய் உன் மாயமுற்று மாயமே" என்றும் பலகாலும் எம்பெருமானது மாமாயங்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] "மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே" என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. "திருவிலாத்தேவரைத்தேறேன்மின்தேவு" என்றதுங் காணலாம். [வைகுந்தன்] "வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடி மேல் பாட்டு" என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுந்தனது சேவடிமேல் தாம் பாசுரம் பாடினவராகச் சொல்லிக்கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன் மாதவன், வைகுந்தனென்ற திருநாமங்கள் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரமபோக்யங்களென்பது ஸூசிதம்.

5. நோற்றுச் சுவர்க்கம்—திருமழிசையாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பேயாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. ஓடித்திரியும் யோகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் இம்மூவரையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெருமழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடைகழியில் நெருக்கி யநுபவித்தானென்பது வரலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தமுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யுமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலராள் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றியிருளகற்ற இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று தொடங்கிப் பலாநுபவம் செய்தருளினார் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்கு முதலடியிற் பொலியும். நோற்று—மற்றையிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்கேற்றுகையாகிற வுபாயாநுஷ்டானஞ் செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தாநுபவம். "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிராட்டி அருளிச் செய்ததுங் காண்க. "வாசல் திறவாதார்" என்பது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம். திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புகுந்து தாளிட்டுக்கொண்டார். பிறகு பூதத்தார் அங்குவர அவர்க்குப் பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறந்தார். இப்பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமையினால் வாசல் திறக்க வேண்டிற்றில்லை. ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப் பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்துழாய் மயமாகவே யிருக்கும். *திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசுரம் "பொன்தோய் வரை மார்பில் பூந்துழாய்" என்பது. மூன்றாம் பாசுரத்திலும் "தண்டுழாய்த்தார் வாழ்வரை மார்பன்" என்றார். இடையிலும் பல பாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் [நாமம் பல சொல்லி யென்பதில்] நாராயணனையும் திருத்துழாயையும் கண்ணனையும் சேர்த்துப் பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்தபொருத்தம். "காண்கவோ—விரும்புங்கண்கள்" என்று ஒரு தொடிப்பொழுதும் கண்மூடியிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக் கொண்ட தீர் கும்பகர்ணனுக்கும்

http://acharya.org

மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ" என்கிருள் பண்டொருநாளென்று தொடங்கி; அன்றிக்கே கூற்றத்தின் வாய் வீழ்ந்த—தெற்கு திசையை அடைந்த. கும்பகரணனும்—கும்பத்தை காரணமாக வுடைய (கும்பத்திலிருந்து பிறந்த) அகத்தியரும் தமிழிலே தேவரீரிடம் தோற்று என்றுமாம். அருணலன்றே அமுதனாரும் இவரை தமிழ்த்தலைவன் என்றார். இப்பாட்டில் நட்ட நடுவில் இராமபிரானுடைய திவ்ய சரித்திரமொன்றை ஆண்டாள் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் நட்ட நடுவில் "அவனே—இலங்காபுர மெரித்தானெய்து" என்றும் "எய்ததுவும் தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவனந்தலுடையாய்! என்கிறது. மழிசையர்கோனுக்கும்-இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் விசேஷணமிட்டபடி. அனந்தல் என்பது ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. "உரோவிந்யஸ்த ஹஸ்தாஸ்தே நித்ராயந்தே ஸுநிர்ப்பரா:—" என்று பகவச் சாஸ்திரங்களிற் கொண்டாடப்பட்ட 'அனந்தல்' பரமைகாந்தித்வ ஸீமா பூமியைக் காட்டுமது. [அருங்கலமே!] எப்பெருமானது திருவருளை மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. பாசுரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப்பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர் மற்றொரு ஆழ்வாரில்லையே. [தேற்றமாய் வந்து திற] உம்முடைய திருநாமமே பேயார்; பேய்த்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிருள்.

6. கற்றுக் கறவை. பேயார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், "குற்றமொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!" என்ற விளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருந்தும். பல பொருள்களையுடையதான கோ என்னும் சொல் கோதா என்ற விடத்திற்போல ஸ்ரீ ஸூக்தியைச் சொல்லுகிறதிங்கு. கோவலர்—ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்றமொன்றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருந்தும்; யோநிஜத்வமாகிற வொரு குற்றம் மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்றமொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்களுள் பொற்கொடியே!—"கோல்தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்" என்கிற பாசுரத்தினுல் தம்மை ஒரு கொடியாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானுகிற உபக்நத்தைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடிபோல்வேன் நான் என்றவர் இவரேயிறே. "கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து" என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்றுடைய கறவை. (கறவை யென்பதனுல் ஸ்ரீ ஸூக்தி விவக்ஷிதம்) மற்றை யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாசுரங்களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாரருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள் பல. க்ரமேண ஏகவசந த்விவசந பஹுவசநங்கள் இணங்கின அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரஸிக்க வேணுமென்கிற அர்த்தத்தை "எண்டிசையும் பேர்த்த கரம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராமின் திரிந்து" என்ற பாசுரத்தினுல் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றரவல்குல்" என்பது இடையழகை வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகேயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றே முடித்தார். இதனுல் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினர். புனமயிலே! என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழிலிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கலியன "கடிபொழில் சூழ்கடல் மல்லை" என்றே பன்முறையும் பாடினர். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்றவிடமும் கடற்கரை

http://acharya.org

யிலே யிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித்யாதி.] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்துற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரேயாவர்: "உலகேழும் முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன்—ஏத்துமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாசுரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கனைத்திளங் கற்றெருமை பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கையாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில் தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியையும் தமக்கை யென்று மூதேவியையும் வழங்குவார்கள். 'சேட்டை தம் மடியகத்து' என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தில் தமக்கைக்கு வாசகமான ஜ்யேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். 'வனச மலர்க்கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே' என்கிறபடியே பொய்கையாழ்வாரும் தாமரைப்பூவில் தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைநயம் பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரிவ்வாழ்வார். 'நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்' என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். பொய்கையாழ்வார் "பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்" என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவராதலால் கண்ணநீர் கொண்டு நனைத்தில்லம் சேறாக்கினரென்க. இவருடைய இல்லமான பொய்கை பெரும்பாலும் சேறாகவேயிருக்கும்.

[கனைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத்தொடங்கும்போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ்வினையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கற்றெருமை] எருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித லக்ஷணாக்ரமத்தால் தேவ தேவ திவ்ய மஹிஷீ என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. "இளங் கன்று கனையுடைய" என்று விசேஷண மிட்டதனால், மற்றையாழ்வார்களுள் முதல்வரிவரென்பது ஸூசிதம். [கன்றுக்கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்திகளருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையாலென்க. [நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர.] பகவத் குணங்களை நினைத்தவாறே அந்த நினைவு தானே ஊற்றாகப் பால் போன்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் பெருகப் புக்கன என்றபடி [பனித் தலைவீழ நின்வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ ப்ராப்தமேயாகுமிறே. [சினத்தினா லித்யாதி] இது ஸ்ரீராம குண கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக்கண்ணுக்கு இலக்கான்மை "பூமேய மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப், பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு." என்ற இவரது பாசுரத்திற் பொலியும். அதில் "நாமேயறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே!" என்றதற்குப் பொருந்த "மனத்துக் கினியானை" என்றாள். [இனித்தானெழுந்திராய்] "பழுதே பல பகலும்" என்கிற பாசுரம் பேசின பிறகுங்கூட உறங்கலாமோ! என்கை. முமுக்ஷுப்படியில் "பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்து] "அறியுமுலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்" என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசுரத்தை அழகாக நினைப்பூட்டுகிறபடி காண்மின்.

இப்பாசுரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களையெல்லாம் உணர்த்திற்றாயிற்று "ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்" என்றுமுள்ள ஸம்ப்ரதாயப் படிக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக் கிடக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வனென்பது நம்மாழ்வாரை. அவர் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநீயராயிருந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விளி மதுரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

http://acharya.org

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானுரைச் சொல்லிற்றாகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுஞ் சொல்லக் குறையில்லை. "கோதற்ற ஞானத்திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை" என்றும், "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்று முன்னவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னைத் தானே உணர்த்திக்கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடையளிக்கவல்லோமல்லோம். சொற்சுவை அமைந்திருக்கு மழகை அநுபவித்துப் போருகிறோ மத்தனை.

இனி மேல் மூன்று பாசுரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்துவன. பிந்திய ஆழ்வார்களின் படிகள் முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பரேல், "விதயச்ச வைதிகாஸ்த்வதீய கம்பீரமநோநு ஸாரிண:" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் "குஷிணும் புநராத்யா நாம் வாசமர்த்தோநுதாவதி" என்ற பவபூதி பாஷிதத்தையும் அன்னவர்கட்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டானை.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரம். [போது அரிக் கண்ணினாய்] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்துபவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைங்கரியபரரிறே இவ்வாழ்வார். "துளபத் தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி." "தொடையொத்த துளவமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றவை காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவை யென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனொருவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டு வேறொரு திருப்பதி யெம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதவராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. [நன்னாளால்] 'மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாளால்' என்ற திருவாக்கிலேயே இச்சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டரடிப் பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித்திங்களே யாதலால் நன்னாளென்னத் தட்டுண்டோ? [கள்ளந் தவிர்ந்து] 'சூதனாய்க் கள்வனாகி' என்றும் 'கள்ளமே காதல் செய்து' கள்ளத்தேனானுந் தொண்டாய்' என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக் கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத்கோஷ்டியில் கலந்தபடியை ஈற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸமுடையவராதலால் அப்படித்து அடையாளமாகப் புள்ளுஞ் சிலம்பின காண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவித்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களை தவிர்ந்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புள்ளின்வாய் கீண்டானை யென்று தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வளவெழுந்தவளாட மதுரைமா நகரந்தன்னுள், கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை' என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திமையையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில் 'மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!' என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்திமையும் பாடினமை புணர்க. 'பிள்ளைகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களனைவரையும் சொன்னபடி. "இராவியர் மணிநெடும்" அந்தாத்தியார்கள் பாசுரங்கள் காண்க.

9. உங்கள் புழைக்கடை.—தொண்டரடிப்பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இதில், நங்காய்! நாணாதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமாளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்கமஹா முனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன, அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி. அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறியிருக்கச் செய்தேயும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்றே பேசினவராதலால் நாணாதவர். (நாண்—அஹங்காரம்.) 'பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்து பாசுரத்திலே அடக்கிப் பேசின பரம

http://acharya.org

சதுரராதலால் நாவுடையார். ''கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்'' என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தினவரனை யநுபவித்தமை பற்றியும் ''கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்'' என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப் பேசினமை பற்றியும் ''சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணனைப் பாட'' என்றாள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக்கருதி உங்கள் புழைக்கடை யித்யாதி அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப்பட்ட லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது போலுள்ளது செங்கற் பொடிக் கூறை யித்யாதி. 'எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்' என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது--) எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண்பெருமாளே! உம்முடைய முதற் பாசுரத்தில் ''அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்'' என்ற சொல் நயத்தை நோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிகின்றது. உமது கதையோ அப்படியில்லை. மஹாபாகவதரான லோகஸாரங்க மஹாமுனியின் தோளின் மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே, முந்துறமுன்னம் பாகவத சேஷத்வத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது வாய்பேசு மந்தனையே போலும் என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. **எல்லேயிளங்கிளியே.**—பாண்பெருமாளுக்கு அடுத்தவரும் ஸம்வதநிஷ்டருமான திருமங்கையாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்கு பரஸ்பர ஸம்வாதமாக *மானமரு மென்னோக்கி* என்றொருபதிகம் அருளிச் செய்வாராதலால் இவரை யுணர்த்தும் பாசுரம் பரஸ்பர ஸம்வாதரூபமாகவே அமைக்கப்பட்டது. 'கிளிபோல மிழற்றி நடந்து' மென்கிளிபோல மிக மிழற்றும் மென்பேதையே' என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருந்தும். அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு. அதுபோல இவர் 'மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற' என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுசரித்தே அருளிச் செய்தவராதலாலும் கிளியென்றது. ஆழ்வார்களில் கடைக்குட்டியாதலால் இளங்கிளியே என்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு. [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதும்.] இது கலியனை நோக்கி ஆண்டாள் கூறுவது 'வாசிவல்லீர் இந்தளூரீர்! வாழ்ந்தேபோம் நீரே' என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லீரென்பது எனக்கு [பண்டே—நீர் அவதரித்துப் பாசுரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்றாள். அது கேட்ட கலியன் வல்லீர்கள் நீங்களே—'கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வனே' என்று அறவெட்டிதாகச் சொன்ன உன் பேச்சு கடினமா? என் பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்றவுடனே *நண்ணாதவாளவுணர்* *கள்சோரவெங்குருதி* முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அநுஸந்தித்த பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை நினைத்து *நானே தானாயிடுக* என்றார். ''உனக்கென்ன வேறுடையை'' என்றது திருமங்கையாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல் திவ்யப்ரபந்த வக்த்ருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந்தாரோ இத்யாதி] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து பன்னிருவர் என்கிற ஸங்க்யை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. [வல் ஆனை கொன்றானை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். ''ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே'' என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெருவதும் வல்லானைகொன்ற வரலாற்றையே; 'கவளயானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்'' இத்யாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்தநோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இந்திரனுக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பையடக்கினனிறே. இக்கதையிலே கலியன் மிக்க ஊற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் ''குன்றமெடுத்து ஆநிரை காத்தவன் தன்னை'' என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருநெடுந்தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் ''குன்றெடுத்த தோளினானை'' என்றே தலைக்கட்டினார்.

ஆக இங்ஙனேயுள்ள பலவகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டாள் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத்தகப்பனாரை யுணர்த்தினளென்று நிர்வஹிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னும் விவரிக்கப் புகுந்தால் ''பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்'' என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதாகுமென்று ஸங்க்ஷிப்தமாயிற்று.

காஞ்சீவாதிபயங்கரவம்சீயாண்ணாங்கராசார்ய ஸங்கலிதா |
கோதாஸூக்திரஹஸ்ய ப்ரகாசிகைஷா ஸதாம் முதே பூயாத் ||

———

http://acharya.org

பரிசஷ்டு.

பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும்

ரஸ்யரஹஸ்யார்த்தங்களிரண்டு

ஆண்டாள் சரிதையைப் பெரியாழ்வாரும், பெரியாழ்வார் சரிதையை ஆண்டாளும் காட்டியிருப்பது.

ஆண்டாளுக்குச் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரென்று திருநாமம் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இந்த இதிஹாஸத்தை நாம் கர்ணபரம்பரையினாலும் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தினாலும் *ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகலிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே கோதா* என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியினாலும் கோதாஸ்துதியினாலும் அறியப்பெற்று வருகிறோம். இது அதிசயமன்று; பெரியாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகொண்டே இதனை யறியப் பெறுவது விசேஷமல்லவா? அது கேளீர்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குப் பாடலாகப் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஒரு பாசுரமும், நாச்சியார் திருமொழியில் ஒரு பாசுரமுமேயுள்ளது. பெரியாழ்வாரருளிய பாசுரத்தில் ஆண்டாள் பெருமையும், ஆண்டாளருளிய பாசுரத்தில் பெரியாழ்வார் பெருமையும் [வ்யஞ்ஜநாவ்ருத்தி முறையில்] அறியக்கிடப்பது ஆய்ந்துணரத்தக்கது. பெரியாழ்வார் வில்லிபுத்தூரைப் பாடின பாசுரம் "மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்* என்பது. இங்கு வட்கவர்களோடு உட்கூண்ணையும் செலுத்தவேணும். மின்னனைய நுண்ணிடையார் என்று க்ருசோதரியென்றேற்றம் பெற்ற ஸுந்தரியைச் சொல்லுகிறது; ஸாமாந்ய நாமமான விதனை விசேஷ நாமமாகக்கொண்டு ஆண்டாளே இங்கு விதக்ஷிதையெனக்கொள்க. அவளுடைய குழல்மேல் ஒரு வண்டு நுழைந்ததாம். திருவாய்மொழியில் *தூவியம்புள்ளுடைத்தெய்வவண்டு* என்னப்பட்ட எம்பெருமானாகிற வண்டு காதல்கொண்டது என்கை. கூந்தலானது வண்டையிழுக்கும்; இவளோ *அலங்விநிஹித:பிஸ் ஸ்ரக்பிராக்ருஷ்டநாதா.* என்றபடி தான் சூடின மாலையாலே அவனை ஆகர்ஷித்தாள்.

நாச்சியார் திருமொழியில் *மென்னடையன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்* என்கிறபாசுரம் ஆண்டாள் வில்லிபுத்தூரைப் பாடினது. இதில் ஹம்ஸவ்ருத்தாந்தம் கூறப்படுகின்றது: *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த என்றார் கலியன். பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க அன்று அன்னமதானனே அருமறை தந்தானே* என்றார் பெரியாழ்வார் தாமே. இருள் நீங்க வேதமுரைக்கத் தோன்றிய அவதாரம் ஹம்ஸாவதாரம். *இந்தவுலகிலிருள் நீங்க வந்து உதித்த ஆழ்வார்களில் "ப்ராஹ வேதாந் அசேஷாந்" என்றும் "வேண்டிய வேதங்களோதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்வத்ஸதஸ்ஸில் வேதமோதினது தவிர வேதப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான திவ்யப்ரபந்தத்தையுமருளிச் செய்து "வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்" என்று தம்வாக்காலும் பேசிவைத்தார். ஆகவே மென்னடையன்னமென்றது பெரியாழ்வாரை. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் ஹம்ஸஸ்வாபதேச சூர்ணையில் பெரியாழ்வாரைக் காண்பது. அவர் விளையாடுவதாகச் சொன்னது "க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ரூயுஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:" என்கிற வசனத்தை நினைப்பூட்டும்.

ஆக ஆண்டாள் பெருமையைப் பெரியாழ்வாரும், பெரியாழ்வார் பெருமையை ஆண்டாளும் வெளியிட்டவாறு காட்டப்பட்டதாயிற்று.

http://acharya.org

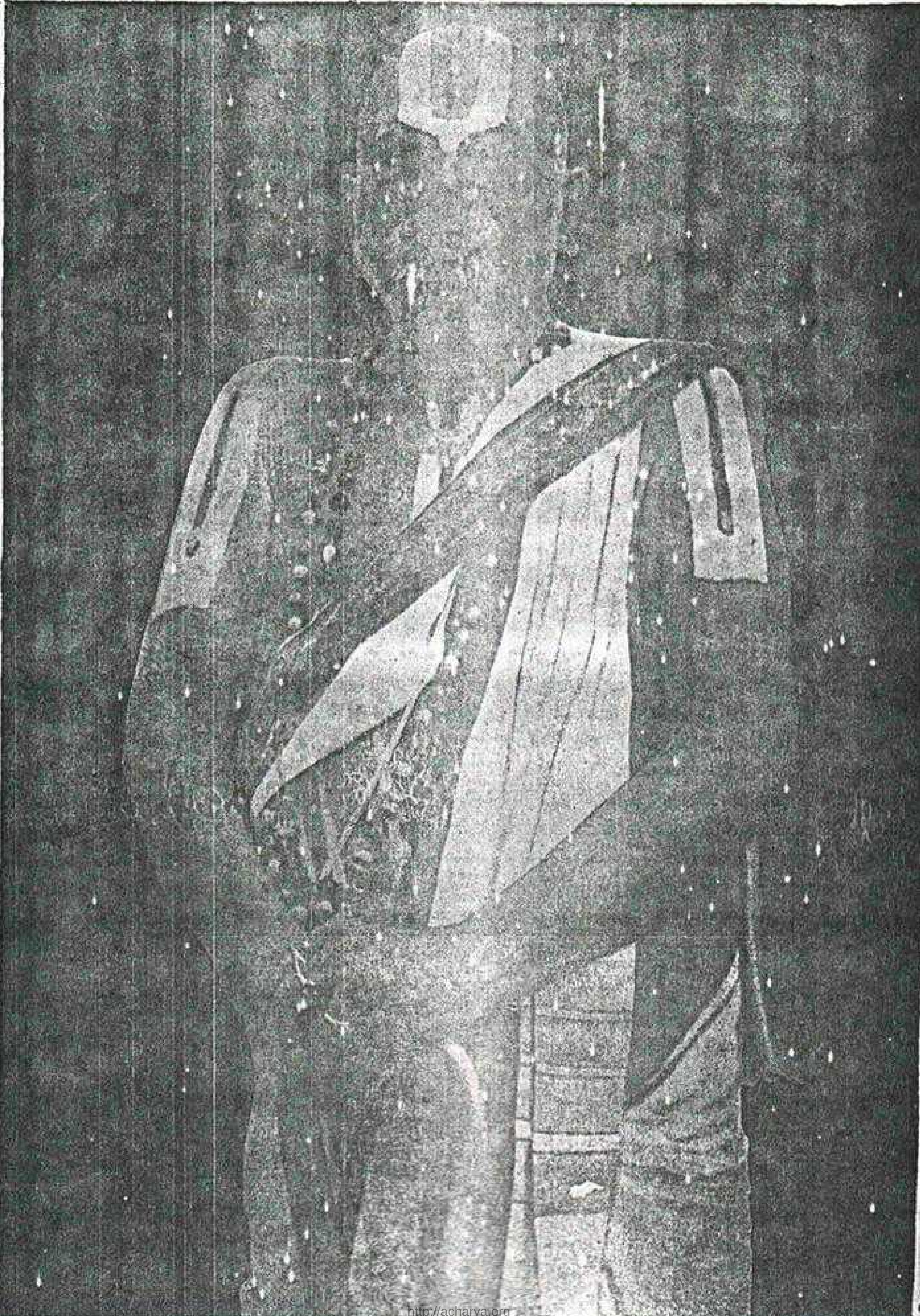

http://acharya.org

1 பகவத் பாஷ்யகாரரும் திவ்யப்ரபந்தமும்

எம்பெருமானார் விஷயமாகப் பூர்வர்கள் வெளியிட்ட பெருமைகளை திவ்யப்ரபந்தங்களில் பரக்க அநுபவித்தோம் இதற்கு முன்னர். அடுத்து எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஸமகாலத்தவர்களான ஆசாரியர், ஸ்வாமியின் சிஷ்யர்கள் செய்யுட்களினாலும் சுலோகங்களினாலும் வெளியிட்ட வைபவங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பின்னர் திவ்யப்ரபந்தங்களை எம்பெருமானார் தமது ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஒருங்கவிட்டதையும் மூதலிப்போம்... ..

ஆழ்வார்களருளிச்செய்த ஸகல திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் காலந்தொடங்கி பட்டர் காலம் வரையில் அவதரித்தவை, நெடுநாளாக எங்கும் ஏக ரூபமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில பிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும், சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத் தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த் தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச்செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. எங்ஙனேயென்னில் திருவாய்மொழித் தனியன்களில்

''ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமாநுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பெற.''

[அனந்தாழ்வான் பணித்தது]

என்கிற தனியனானது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணகுணசாலியான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சுதன்னைப் பெறுவதற்காக, பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறது. பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

''எங்கள் கதியே யிராமாநுச முனியே!
சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும்
தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா.''

[எம்பார் பணித்தது.]

http://acharya.org

என்கிற இந்தத் தனியனும் அதே ரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறது இதில்.

ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனத்தில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானாருடைய ஒப்பற்றவொரு பெருமையும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதாரனான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாதியின் ஈற்றுப் பாசுரத்தோடு மிகப்பொருந்துமிது] இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதனாலென்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவச்யகமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிட்ட வழக்காயிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு ச்ரமப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரொருவரே *கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும், *ஆமுதல்வனிவனென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலும் அநாயாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒரு விதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனியன்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

''வான் திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தா யிராமா னுசன்.

[பட்டர் பணித்தது.]

முன்னம் விவரித்த *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி* தனியனுக்கடுத்ததான ''வான்திகழுஞ்சோலை'' என்று மேலேகாட்டின தனியனில் ''தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்ததமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச்செய்தார்களென்றால் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலே எம்பெருமானார் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்யப்ரபந்தங்களைக்கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினர். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினர். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச்செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப்படுத்தியருளினர். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே ''மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்'' என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வளவு ச்ரத்தை கொண்டருளியிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாதபடிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். ''ஸர்வதேசதசாகாலேஷு...ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...நிசந்நிசாமிநீ பூயாத் ஸர்வதி லோகஹிதைஷிணீ'' என்கிற சலோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவாகாலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து

http://acharya.org

வருவதனும் அந்த ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப்பிரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன்றென்பது நன்கு விளங்கும்.

எம்பெருமானாரைப் பற்றின வொரு ச்லோகரத்நம் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியின் அடையவளைந்தானரும்பத வுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறது; அதாவது—

"புரா ஸூத்ரைர் வ்யாஸ: ச்ருதிசதசிரோர்த்தம் க்ரதிதவாந்
விவவ்ரே தத் ச்ராவ்யம் வகுளதரதாமேத்ய ஸ புந:,
உபாவேதௌ க்ரந்தௌ கடயிது மலம் யுக்திபிரஸௌ
புநர் ஜஜ்ஞே ராமாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகுர:." என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது — உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை முதன்முதலாக வியாஸ பகவான் சாரீரக மீமாம்ஸை யென்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தினால் தொகுத்தார்; அந்த வியாஸர் தாமே மீண்டும் வகுளாபரணப் பெருமாளாக [நம்மாழ்வாராக] வடிவெடுத்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய திவ்ய க்ரந்தங்களையும் பொருத்தமாக ஸமந்வயப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த ச்லோகம் எம்பார் அருளிச் செய்த தாகவும் முதலியாண்டானருளிச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ச்லோகமோ கம்பீரமானது; விஷயமோ யதார்த்தமானது. இது கொண்டே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவர்" என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே. என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமக்ரூபமாகப் பரிசீலனை செய்து உபய வேதாந்த திவ்யார்த்தங்களையும் தாமநுபவித்துப் பிறரையும் அநுபவிக்கச் செய்யவேணும்.

வேதோந்தம்ஸ குஹாவிஹாரபடுநா ஸ்ரீசைலச்ருங்கோல்லஸந்-
மாயா கேஸரி மாதிதேந கஹநந்யாயாடவீசாரிணா,
கம்பீரேண பராத்மபேதநமஹாநாதேந நாதேந மே
குப்தோஹம் யதிஸார்வபௌமஹரிணா வர்த்தே ப்ருசம் நிர்ப்பய:

இந்த ச்லோகம் எம்பார் அருளிச்செய்த முக்தக ச்லோகங்களில் சிகரமாக விளங்குமது. ஸ்ரீபெரும்பூதூரி லெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமந் பரமஹம்ஸ எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி பணித்ததாகச் சிலர் கருதியிருப்பதுண்டு. அவர் கையாண்டதத்தனை. இந்த சுலோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனைச்சிறிது விவரிக்கிறோம்.

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் "கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமான், ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந் தடித்து, அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்" என்று எம்பெருமானர் சீரிய சிங்கமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளார்; அதனையடியொற்றி இந்த சுலோகத்திலும் ஸ்வாமி ஸிம்ஹமாக ரூபிக்கப்படுகிறார். ஸிம்ஹத்தோடே ஸ்வாமிக்கு ஸாம்யம் ஐந்து விசேஷணங்களினால் அற்புதமாக நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. [வேதோந்தம்ஸ குஹா விஹார படுநா] "மலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந் துறங்கும் சீரிய சிங்கம்" என்ற திருப்பாவையின்படியே சிங்கம் பர்வத குஹைகளில் விஹரிக்கும். ஸ்ரீராமாநுஜஸிம்ஹமோ வென்னில்; வேதங்களாகிற பர்வதங்களின் உபநிஷத் பாகமாகிற குஹைகளில் விஹரிக்கும். தைத்திரீய யஜுர் ப்ராஹ்மண-காடகத்தில் "பரத்வாஜோ ஹ த்ரிபிராயுர்ப்பிர் ப்ரஹ்மசர்ய முவாஸ" என்று தொடங்கியுள்ள உபாக்கியானத்தில் தேவேந்திரன் பரத்வாஜ முனிவர்க்கு வேதங்களை

http://acharya.org

மலைகளாகக் காட்டினனென்று ஓதியிருக்கையாலே வேதம் மலையாகக் குறையில்லை. "தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" என்ற மஹாபாரத ச்லோகத்தின்படி தரும நுட்பம் பொதிந்திருக்குமிடம் குஹையாகக் கருதப்படுகையாலே உபநிஷத் பாகங்களை குஹையாகக் கூறினது பொருத்தம். அதிலே விஹாரம் செய்கிறார் ஸ்வாமியென்றது "க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ருயுஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:" என்றும் "சொல்லுமவிடு சுருதியாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே விளையாட்டாகச் சொல்லும் வார்த்தையும் சிறப்புற்றிருக்குமென்றவாறு. [ஸ்ரீசைல ச்ருங்கோல்லஸந் மாயா கேஸரி மாநிதேந.] ஸிம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்லது ஸிம்ஹமேயாகும். அப்படியே இந்த ராமாநுஜஸிம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்ல ஸிம்ஹம் திருவேங்கடமுடையானாகிற ஸிம்ஹமேயாம். திருமங்கையாழ்வார் "நாஹயதனோடு அரியாய் வந்து தோன்றி பேணவவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய், சேணார் திருவேங்கட மாமலைமேய, கோணகணையாய்" என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையானை ஸிம்ஹமாகவநுபவித்திருப்பது காண்க. அந்த ஸிம்ஹம் இந்த ஸிம்ஹத்தை பஹுமானித்த விஷயம் ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸ மாலையில் பரக்கக் காணத்தக்கது.

[கஹந ந்யாயாடவீ சாரிணா] ஸிம்ஹம் பெருங்காட்டில் ஸஞ்சரிக்குமே யொழிய நாட்டில் காணக் கிடைக்காது. இந்த யதிராஜ ஸிம்ஹமோ வென்னில்; சாஸ்த்ரீய ந்யாயங்களாகிற அடவிகளிலே ஸஞ்சரிக்குமது. [கம்பீரேண] சிங்கத்தின் தோற்றம் அதிகம்பீர மென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா. ஸ்வாமியினுடைய காம்பீர்யம் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் திருவுருவத்திலுமாகும். [பராத்ம பேதநமஹா நாதேந] இந்த விசேஷணத்தில் சிலேடை அமைந்துள்ளது ஸிம்ஹ பக்ஷத்தில் "பரேஷாம் ஆத்மாநம் பிநத்தீதி பராத்ம பேதந:: ததாவித: மஹாநாதோ யஸ்ய" என்கிற வ்யுத்பத்தி கொள்ளத் தக்கது. ஸிம்ஹத்தின் பெரு முழக்கம் இதர ஜந்துக்களின் உயிரை மாய்க்கவல்லதென்கை. இனி யதிராஜ ஸிம்ஹபக்ஷத்திலோ வென்னில், "பரச்ச ஆத்மாநச் ச பராத்மாந:; தாந் பிநத்தீதி பராத்ம பேதந:; ததாவிதோ மஹா நாதோ யஸ்ய' என்கிற வ்யுத்பத்தி கொள்ளக் கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்கியம் சொல்லுகிற விமத வாதிகளைக் கண்டித்து ஜீவபர பேதத்தை ஸாதிக்கவல்ல திருமிடற்றோசையை யுடையவரன்றோ பகவத் ராமாநுஜர். நூற்றந்தாதியில் "உயிர்கள் மெய்விட்டாதிப் பரனோடு ஒன்றாமென்று சொல்லுமவ்வல்ல லெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக் கடலே" என்றருளியது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆக இத்தகைய பொருத்தங்களினால் ஸிம்ஹமென்று போற்றத் தக்க எம்பெருமானாருடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக் கிடக்கிற நாம் நிர்ப்பயமான வாழ்ச்சியையுடையோம் என்றதாயிற்று.

2 கப்யாஸ ச்ருதியின் பொருள் விளக்கம்

கப்யாஸம் என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள விலக்ஷணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாவது—*கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத-ஸம்ருஷ்ட-நாள-ரவிகரவிகஸித புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷண:* என்பது. ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாளமென்கிற தண்டோடு கூடியிருப்பதும், இரவியின் கதிர்களால் மலரப்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இதழ் போல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையவனென்கை. கப்யாஸம் என்கிற இச் சிறு சொல்லால் இவ்வளவு அர்த்தங்கள் எங்ஙனே தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன வென்று ஸந்தேஹம் எழக்கூடும்.

கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதமாயும், ஸம்ருஷ்டநாளமாயும், ரவிகர விகஸிதமாயுமிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமையாகச் சொல்லுவது பொருத்தமென்று எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்றினது திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஹித்திருந்ததனாலேயே. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகைப்

http://acharya.org

பற்றிப் பேசுமிடங்களில் மேலே காட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற்புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள். ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமை கூறுமிடங்களை ஊன்றி நோக்கினால் அபூர்வமான சில விசேஷங்கள் அறியப் பெறலாம். எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்குப் பெரும்பாலும் தாமரையை உவமை கூறுகிறார்களெனினும் அந்தத் தாமரைக்கு ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு விதமான விசேஷணமிடுகிறார்கள் ஆழ்வார்கள். அந்த விசேஷணங்களை மேல் நோக்காகப் பார்க்கும்போது விசேஷமொன்றையும் அறியகில்லோம். எதுகையின்பம் நோக்கியும் மோனையின்பம் நோக்கியும் செய்யுளைப் பூரிக்க வேண்டியும் விசேஷணங்களையிடுகிறார்கள் என்றும் சிலர் நினைத்தொழிகிறார்கள். எம்பெருமானார் எதையும் ஆழ்ந்து நோக்குமவராதலால் அந்த விசேஷணங்களைக் கொண்டு வேதாந்தப் பொருள்களை நிர்வஹிக்கும் பரிசு நெஞ்சால் நினைப்பரிது. அதை அடைவே விவரிக்கிறேன்.

[கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதபுண்டரீக]—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜமென்றும் நீரஜமென்றும் பேர் பெற்ற புண்டரீகமானது நீரில் நின்றுமுண்டாகாமல் மற்றொன்றினின்று உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே "அம்பஸ்ஸமுத்பூத" என்றதன் கருத்து, நீரை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கையைச் சொல்லுவதேயாம். "தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தை யுலர்த்துமாபோலே" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும், "கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி" என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். நீரை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. "நீரார் கமலம் போல் செங்கண்மாலென்றொருவன்" என்கிற சிறிய திருமடற் பாசுரத்திலும், "அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்" (58) என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. "நீரார் கமலம் போல்" என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று. "அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்" என்றவிடத்து நம்பிள்ளையீட்டில் *கப்யாஸச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—"[அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். *யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ* என்னக் கடவதிறே." இங்கு வாதிகேஸரியின் ஸ்வாபதேசவுரை வருமாறு—"அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்ந்து செவ்வி மாறாத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி."

ஆக, 'நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றொருவன்" என்ற சிறிய திருமடற் பாசுரத்தையும், 'அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்' என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தையும் 'தண்பெரு நீர்த் தடந் தாமரை மலர்ந்தாலொக்கும் கண் பெருங் கண்ணன்" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே 'கம்பீராம்பஸ் ஸமுத்பூத' என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமி, யிட்டருளினாரென்றது பொருத்தமாக முடிந்தது.

[ஸம்ம்ருஷ்ட நாள புண்டரீக] நீரை விட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபையில்லாதது போலவே நாளத்தை விட்டு நீங்கின தாமரைக்கும் சோபையில்லாமையாலே தாமரைக்கு நாளத்திலிருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவிருத்தத்தில் "வன்காற்றறைய" என்கிற பாட்டிலே "எம்பிரான தடங்கண்கள்—மென்கால் கமலத் தடம் போல் பொலிந்தன" என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற 'மென்கால்' என்னும் விசேஷணத்திற்கு 'மெல்லிய நாளத்திலேயிருக்கின்ற' என்பது பொருள். (நாளமாவது தண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே பூருவர்களும் உரை செய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த திவ்ய ஸூக்திக்குச் சேர (ஸம்ம்ருஷ்ட நாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

http://acharya.org

[ரவிகரவிகஸித புண்டரீக] தாமரை நீரிலிருந்தாலும் நாளத்திலிருந்தாலும் ஸூர்ய கிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்ட நிலையில்தான் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகுமாதலால் இந்த விசேஷணமும் ஆவச்யகமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) "செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செல்வன்" என்றுள்ள பாசுரம் இங்கே கொள்ளக்கடவது. இவ்விடத்து ஈட்டிலும் கப்யாஸ ச்ருதியை உதாஹரித்தருளியுள்ளார். இதில் (செஞ்சுடர்த் தாமரை) என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அதற்கு எங்ஙனம் வந்ததென்னில், அதற்கு முன்னடியில் "அஞ்சுடர வெய்யோன்" என்று ஸூர்யனை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கையாலே தந்நிமித்தமென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸூர்ய ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரையுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "ரவிகரவிகஸித புண்டரீக" என்றருளிச் செய்தது. "செந்தண் கமலக்கண்........சிவந்த வாயோர் கருநாயிறு அந்தமில்லாக் கதிர் பரப்பி அலர்ந்த தொக்குமம்மானே" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரமும் இங்கு யோஜிக்கவுரியது. "செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற்கல்லால் அலராவால்" என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்பாசுரத்தில் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவமில்லாமையுணர்க.

3 புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண - தத்வம்

"கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ" என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமியருளிச்செய்த *கம்பீராம்பஸ் ஸமுத்பூதேத்யாதி திவ்யஸூக்தியில் "புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்றிருப்பது ப்ரஸித்தம். மூல ச்ருதியில் "புண்டரீகமேவம் அக்ஷிணீ" என்றிருக்கிறதேயொழிய வேறில்லை; உள்ள மூலத்திற்குச் சேர "புண்டரீகேக்ஷண:" எனறிவ்வளவே அருளிச்செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள, (2) அமல, (3) ஆயத, என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமியாலருளிச் செய்யப்பட்டனவென்று விசாரம் செய்யுமளவில், ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நிர்ணயிக்கப்ராப்தம்.

ஆழ்வார்கள் 'தாமரைக்கண்ணன்' என்று சிலவிடங்களிலும் "தாமரைத்தடங்கண்ணன்" "கமலத்தடங்கண்ணன்" "கமலத் தடம் பெருங்கண்ணன்" என்று பல விடங்களிலுமருளிச் செய்து போருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகாரமும் ளகாரமும் தென் மொழியில் டகரமாக மாறுபடுவதுமுண்டு; "லடயோரபேத:" என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுமிசைந்ததே, தமிழர்கள் எழுத்துப்போலி யென்பர்கள். ஏவஞ்ச, "பத்ரம் பலாசம் சதநம் தளம் பர்ணம் சத: புமாந்" என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமானார் 'கமலத் தடங்கண்ணன்' 'தாமரைத் தடங்கண்ணன்' என்னுமிடங்களிலே தளமென்னும் பொருளிலே தடமெனவந்ததென்று கொண்டு "புண்டரீகதள" என்றருளிச்செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசாலமென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கியான கர்த்தாக்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. "நிலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள் போல... ...எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே" என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருள்.

"கமலக்கண்ணன் .....அமலங்களாகவிழிக்கும்" என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டே "புண்டரீகதளாமல...க்ஷண:" என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்" என்கிற அத்விதீயமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டே "புண்டரீக......ஆயதேக்ஷண:" என்றார். ....

http://acharya.org

4 ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமம்

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்திலுள்ள *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதியான மங்களச்ச்லோகத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த மஹார்த்தங்களை வெளியிடுவதாகிய விசேஷத்தைக் கேண்மின்.

ச்லோகத்தின் முதற் பாதம் *அகிலபுவநஜந்மஸ்தேம பங்காதிலீலே* என்பது. இதில் "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" இத்யாத்யுபநிஷத்வாக்ய ஸித்தமாயும் ஜந்மாத்யதிகரண பாஷ்ய ப்ரபஞ்சிதமாயுமுள்ள ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதிலயங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன. ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்; இதுவும் முதல் பாதத்தில் சொல்லியாயிற்றென்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க, *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே* என்று இரண்டாவது பாதம் எதற்கு? இதில் சொல்லப்படுகிற ரக்ஷணம் முதல்பாதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்க, ச்லோக பூரணார்த்தமாகவா இந்தத் தனிவிசேஷணம்? என்று கேள்வி எழுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸந்திஹ்ந்பாஸம் நம் பாஷ்யகாரரிடத்தில் தவிர இதரர்களிடத்தில் காணக்கிடைக்காது. ஸ்வாமி ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடியொற்றியே இந்த விசேஷணமிட்டருளினார். எங்ஙனேயென்னில்: ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-3-2). *எளிவருமியல்வினன்* என்கிற பாட்டில் "ஒளி வருமுழுநலம் முதலில கேடில" என்று அபரிமிதகல்யாணகுணமுடைமையைச்சொல்லி, உடனே "வீடாந் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்" என்கிறார். மோக்ஷமாகிற தெளிந்த நிலத்தைத் தருவதான அந்த ஸ்வபாவத்தை அதாவது மோக்ஷப்ரதத்வத்தை எப்போது முடையவன் என்பது இதன் பொருள். இங்கே நம் ஆசார்யர்கள், *ஒளிவருமுழுநலம்* என்றதிலேயே மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற இந்த குணமும் அடங்காதோ? என்று கேட்டுக்கொண்டு "மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்லவேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார்" என்றருளிச்செய்கிறார்கள். இப்படி மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வாரேயாவர். இங்கே யருளிச் செய்வது தவிரவும் இரண்டாம்பத்தில் *அணைவதரவணைமேல்* என்கிற திருவாய்மொழியாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தை விசேஷேண அருளிச்செய்கிறார். தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும் ஸாரத்திலும் அந்தத் திருவாய்மொழிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமே அநுபாவ்யகுணமென்று அறுதியிடுகிறார். ஆக இங்ஙனே மோக்ஷப்ரதத்வத்தை ஆழ்வார் தனிப்பட அருளிச்செய்திருப்பது கொண்டே. ஸ்வாமி ராமாநுஜரும் *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீக்ஷே* என்பதனால் இதைத் தனிப்பட அருளிச்செய்தார்.

இதற்குமேல் மூன்றாவது பாதத்தில் 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச் செய்ததிலும் விசேஷித்து அவதானம் செல்லவேணும். *அகிலபுவநேத்யாதியான இந்த ச்லோகத்தில் பாஷ்யத்திற்கு மூலமான சாரீரகமீமாம்ஸையின் சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்படுகிறதென்பது முக்கியமான விஷயம். இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு ஸூத்திரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவுமில்லை; அப்படியிருக்க ஸ்வாமி எதுகொண்டு 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச் செய்தாரென்று விமர்சிக்கவேணும். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் 'திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு* [ஸ்ரீஸம்பந்தமில்லாத தெய்வத்தைத் தெய்வமாக நினைக்கவேண்டா] என்கிற உத்கோஷமிருப்பதனாலே அதை யாதரித்தே ஸ்வாமி இங்கு 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச்செய்தது.

இதற்குமேல் நாலாவது பாதத்தில் "பக்திரூபா சேமுஷீ பவது" என்றதும் அவதேயம். 'மம பக்திர் பவது, மம பக்திரஸ்து' என்றருளிச் செய்தால் போதுமே 'பக்திரூபா சேமுஷீ பவது' என்றது ஏன்? என்று ஆராயவேணும். திருவாய்மொழி முதற்பாசுரத்தில் "மதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார் பாசுரமுள்ளது. மதியாவது ஞானம்; நலமாவது பக்தி. ஞானமும் பக்தியுமாகிற இரண்டையும் தந்தான் என்று சிலர் நிர்வஹித்தார்கள். நலமான மதியைத் தந்தானென்று கொண்டு, முன்னைக் கும்போதே வயிரம் பற்றி முன்னைக் கும் பதார்த்தம்போலே பக்திரூபா

http://acharya.org

பக்திமான ஞானத்தைத் தந்தானென்பதே முக்கியமான நிர்வாஹமாகக் காட்டப்படுகிறது. எம்பெருமானார் இவ்விதமான அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷீ பக்திரூபா" என்றருளிச் செய்தாரென்பதே இங்கு கவனிக்கத் தகுந்த விஷயம். "புத்திர்மநீஷா திஷணா தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:" என்பது அமரகோசம். மதியும் சேமுஷியும் பர்யாயமே. பக்தியும் நலமும் பர்யாயமே. ஆழ்வார்க்கு மதிநலமருளினது போல அடியேனுக்கும் மதிநலமருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

சாரீரகமீமாம்ஸையின் முதல் ஸூத்ரம் *அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா* என்பது. இதில் ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் "ப்ரஹ்ம ச வக்ஷ்யமாண லக்ஷணம் ஜந்மாத்யஸ்ய யத இதி" என்றிவ்வளவே யுள்ளது. ஸ்வாமி பாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில் "ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷ: அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகண: புருஷோத்தம: அபிதீயதே" என்றுள்ளது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும் போதே உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் என்றருளிச்செய்த சந்தையையே ஸ்வாமி நேராக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். உயர்வற—அநவதிகாதிசய, உயர்—அஸங்க்யேய, நலமுடை—யவன்—கல்யாணகுணகண:, யவனவன்—புருஷோத்தம: ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுவதும் பகவத்குணமயமே யாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே யூறின ஸ்ரீராமாநுஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே அருளிச் செய்கிறார். தமிழில், மால் என்றும் நெடுமால் என்றுமுள்ள சொற்களுக் குண்டான அர்த்தங்களை ப்ரஹ்மசப்தார்த்தமாக ஸ்வாமி உபபாதிக்கும் பரிசு அத்யாச்சர்யம்.

5 அநந்தகுணஸாகரன் திருமால் ஆழ்வாரருளிச்செயலும்

ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இட்டருளும் விசேஷணங்களில் *அநந்தகுணஸாகரம்* என்றும்* அபரிமிதோதாரகுணஸாகரம்* என்றும் விசேஷணமருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறோம்—இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்ய மித்யுக்தம்* என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாவிபக்தியே யொழிய த்விதீயாவிபக்தியன்று. இதற்கு விசேஷணமான அபரிமிதோதாரகுண ஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்படவேண்டியதாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நித்யபும்லிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகுமே யொழிய குண ஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெருமான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வாரஸ்யமாகத் தோன்றுமாதலால் "குணாநாம் ஸாகர:" என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஔசித்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்கிற இந்த ப்ரயோகம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் பொருந்துவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தை விட்டு பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது "அநந்த: குணஸாகர: யஸ்ய தத்" என்றும், அபரிமித: உதாரகுணஸாகர: யஸ்ய தத்" என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்.........ஸாகரம் என்று நபும்ஸகலிங்கமாகப் பொருந்தும். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லி வருவதும் அநேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ரீதியைவிட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் காணக் கிடைப்பதில்லை. தேடிப் பார்த்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில் கிடைக்குமே யொழிய மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்கமாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

http://acharya.org

இப்படி விலக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு; *தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்* என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்யகாரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைத் தழுவியே அருளிச் செய்பவர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோமே; ப்ரக்ருதஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69) *மிகுந் திருமால் சீர்க்கடலை யுள் பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்த்ய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்; நம்மாழ்வாரெனும் அருந்தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலையுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக்கடலை யுட்கொள்ளப்பெற்றவரென்று காட்டிக் கொண்டபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் (3—6.) மேகாபதேச சூர்ணையில் *பூண்ட நாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கருங் கடலை க்ரஹிப்பதுபோல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஹிப்பவர்கள் என்றது.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத்குணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமானார் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை நிலைநாட்டியருளினாராயிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்லமுடியாது.

6 ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து சில நுட்பமான விஷயங்கள்

கீதாசார்யன் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லும்போது "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநமுமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லி வைத்தான். இந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் கண்காணவந்து பிறக்க வேணுமோ? "நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களைப்பட்டு இந்நிலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிக்ஷிக்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறேனென்கிறானே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்என்று ப்ரபலமான ஓர் ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடியதிங்கு. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் கிடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப்பட்டுள்ளது; அதாவது, 'பகவான் ஸாதுபரித்ராணாதிகளை அவதரித்தே செய்தாகவேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை; ஆனாலும் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ' என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டனம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. "லோகவத்து லீலா கைவல்யம்" என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றினதேயொழிய பகவதவதாரத்தைப் பற்றியதன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுவது ஸுதராம் அப்ரஸக்தம். அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன்சுவைப்

http://acharya.org

பொருள்களை யநுபவிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "அந்தஸ் தத்தர்மோபதேசாத் (1-1-21,) என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்ற ச்லோகத்தை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வுதாஹரித்து அங்கு அருளிச் செய்திருப்பதாவது. ஸாதுபரித் ராணத்திற்காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிற்றென்றும், துஷ்டநிரஸனமானது ஸங்கல்பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதாநோத்தேச்யமன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது என்று ஒருவர் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியின்மேலும் ஆக்ஷேபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், 'துஷ்க்ருந்விநாசநம் ஸங்கல்ப ஸாத்ய மாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாக மாட்டாது' என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். திருவாய்மொழியமுதக்கடலில் அவகாஹநமில்லாதவர்கள் மேலே குறித்த கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்கமுடியாது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) "மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்சோதி மறையாதே" என்றொரு பாசுரம் அற்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் மூன்றுமடியில் மழுங்காத ஞானமென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம், 'எம்பெருமானே! நீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ண வேண்டி நேரேவந்து திருவவதாரம் செய்யாமல் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணுவதானால் உனது சோதி குன்றும்; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது' என்று அப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்தாராழ்வார். இதனால் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதுதான் என்பதை அப்பாசுரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முகத்தால் ஸிலாகிதம் செய்வித்தாராழ்வார்; "தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே" என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவக்ஷிதத்தை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திரமோக்ஷகதை யாவருமறிந்ததே; முதலைவாய்க்கோட்பட்ட மதவாரணம் ஆதிமூலமேயென்றழைக்க எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலையத் தலைகுலையப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானைக்கு அருள் செய்ததாகக் கதையுள்ளது. திவ்ய தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராயவேண்டும். ஆனைக்கு அருள்செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடிவந்து தான் அருள் செய்யவேணுமோ? இட்டவிடத்திலிருந்தே பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

"விச்வம் திமைவ விரசய்ய நிராய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜிஹீர்ஷ:" (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸகலப்ரபஞ்சங்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையெல்லாம் அவலீலையாக நடத்துவதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் எங்கே போய்விட்டது? கஜேந்த்ர: ரக்ஷிதோ பவது—'கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷைபெறுக" என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகாததுண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்திருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுண்டு; அதாவது, *விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாழியாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸஜ்ஜனாயிரா நின்றான்; *கருதுமிடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்னதிக்கில் இன்ன காரியமாகவேணுமென்று நினைத்தமாத்திரத்திலே அதை நிறைவேற்றவல்லவனவன். "மேருவுலகங்கள் கிழக்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாதாளலோகத்

http://acharya.org

திலுஞ்சென்று இறைப்பொழுதில் அரிய பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்த ஸுதர்சநாழ்வானுக்கு அஸாத்ய மானதுண்டோ? மேலும், பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துவாங்கூட "க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:" "சைந்நாகத்திடர் கடிந்த கனலாழிப் படையுடையான்" "குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்" என்கிறபடியே அந்த ஸுதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம் செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெழுந்தருளித் தான் அவனுக்கு நியமிக்க வேணுமோ? பரமபதத்திலிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத்தான் வேணுமோ? கருத்தறிந்து காரியம் செய்ய வல்லனோ அவன்; ஆக, அப்ரதிஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், 'வாஸ்' பௌராணிகீ யம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரேக்ஷணம் கைடபாரே:' [ஸுதர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்பபர்யாயமுக்கதான திருவாழியாழ்வானைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தை எம்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய் தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; "மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய்!" என்கிற முதலடியினால் - சக்கரத்தாழ்வானையிட்டு ஏன் இந்தக்காரியத்தைச் செய்யவில்லை என்றும், *மழுங்காத ஞானமே படையாக* என்ற மூன்றாமடியினால் ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆனைக் கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தை யுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸபாஹிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்ய மாக வருளிச்செய்த விடையை உலகறிய வெளியிட வேணுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலு மேற்ற வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால் அதனை வெளியிட் டருளினார் [தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே"] என்று. களிறு கஜேந்த்ராழ்வான்; அவனுக்கு 'தொழுங் காதல்' என்று விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமா னருளிச்செய்த விடையினாலாயது. இங்கே அறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மீது; கஜேந்திரனுக்குத் முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேச்யமன்று. அதுவாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ்வானையிட்டோ செய்யக் கூடியதாகும். அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறான் — (அதுஎன்னென்னில்)

"நாஹம் கலேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பித்தும் தவ" என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுடலை முதலை தின்றுவிடுகிறதே யென்று இதற்காக நான் கதறவில்லை; கையிற் பறித்தபூக்களை உன் திருவடிவாரத்தில் நேராகப் பணிமாறவேணுமென்று இந்தொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளுவாருள்ளித் தெல்லாமுடனிருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்து கொண்டு எழுந்தருளினையே! ஹா! ஹா! உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்னே! என்று கஜேந்திரன் வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராண ப்ரஸித்தம்.

"பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்கிற விடத்தில் இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலையுடையவர் களே ஸாதுசப்த வாச்யர்கள் என்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிற படியே நேரேயெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுகி வார்த்தையாடுதலுந் தானென்றும் நிர்ணயித்து இது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமி அருளிச் செய்தது பொருத்தமாயிற்று.

7 திருவாய்மொழியே வடிவெடுத்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்

சாரீரகமீமாம்ஸா — த்விதீயாத்யாய — த்விதீய பாதத்தில் ஸர்வதாநுபபத்த்யதிகரணத்தில் ஸர்வஜ்ஞாந்யவாதிகளான பௌத்த ஏகதேசிகளின் பக்ஷம் நிரஸிக்கப்படுகிறது பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரண மென்று நன்கு நிலை நாட்டத்தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வஜ்ஞாந்யத்வ பக்ஷத்தை நிரஸிக்க என்ன ப்ரஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்.

http://acharya.org

ஜகத்காரண வஸ்து ப்ரதானமா? பரமாணுவா? பரப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம் எப்போது பொருந்துமென்னில்; உண்மையில் ஜகதுத்பத்தி யென்பதொன்று நிரூபிக்க முடியுமானால் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாததொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஜகதுத்பத்தியே நிரூபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஜகத்காரணம் என்கிற சர்ச்சை எதுக்கு? உத்பத்தியானது பாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா? அபாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதாவென்று கேட்கிறோம். பாவத்திலிருந்து என்பது சேராது; மண்பிண்டத்திலிருந்து பானை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டுதானே யுண்டாகின்றன. எந்த காரியப்பொருளும் காரணப் பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணநின்றோம். காரணாகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது; அதுதான் அபாவமே. ஆக பாவத்தில் நின்றும் உத்பத்தியில்லை யென்று தேறிற்று. அபாவத்தில் நின்றுங்கூட உத்பத்தியில்லையென்பது அநாயாஸமா+த் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து பாவோத்பத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. ஆக உத்பத்தியே நிரூபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்பத்திக்குப் பிற்பட்டவைகளான விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம். லோகவ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. [இது ஸர்வசூந்ய வாதிகளின் வாதப்ரக்ரியை.]

இப்படி சூந்யமே தான் தத்துவம் என்பவர்கள் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள் [ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச] என்பது ஸூத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டாகிலுமாம் இல்லையாகிலுமாம்; பூர்வபக்ஷிக்கு அபிமதமான சூந்யத்வம் ஒரு விதத்திலும் தேறாதாகையாலே மாத்யமிகதர்சநமே அஸமஞ்ஜஸமென்றபடி. 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தை யிசைந்தபோதே ஸர்வசூந்யவாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும் 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்கிற விந்த வார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவக்ஷிதமாகவேணும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி சப்தார்த்தமாகையாலே ரூபாந்தரத்தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப்பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்டையொன்று இருந்தது. பானை தோன்றும்போது அந்த ம்ருத்பிண்டம் நசிக்கிறது அது நசித்தவளவிலே 'ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி' என்று சொல்லுகிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பானையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வ்யவஹரிக்கிறவர்கள் 'இப்போது மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை; இங்கு மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை? என்றிப்படி இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹரிக்கிறார்கள்; தேசகாலங்களைச் சேர்க்காமல் வெறுமனே 'மண்ணுண்டையில்லை' என்கிற ப்ரதீதியோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் த்ரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய கடத்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வவ்யவஹாரம் பண்ணினாலுங்கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறிநிற்கிறதென்பதை ஸர்வாநுபவஸாக்ஷிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரிடத்திலுள்ளதாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லையென்றாலும் மற்றொருபோதில் உண்டென்றதாகத் தேறியே விடும். ஆகவே ஒருபடியாலும் ஸர்வசூந்யவாதம் ஸித்தியாது என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தின் மேலே பொருள் காண்பது எங்ஙனே யென்னில்; ஸர்வதா — ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அநுபபத்தே:— அபிமதமான ஸர்வசூந்யவாதம் உபபந்நமாகாமையினாலே என்றபடி. 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்' என்றதை, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விவரித்தருளும்போது "ஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாம் அஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாஞ் ச" என்றருளிச்

http://acharya.org

செய்கிருர். ஸ்வாமிக்கு இப்பொருள் தோன்றினது எதனுலென்னில்; திருவாய்மொழியில் (1—1—9) *உளனெனிலுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வருவுகள், உளனென விலனெனவிவைகுண முடைமையின், உளனிருதகைமையொ டொழிவிலன் பரந்தே* என்ற பாசுரங்கொண்டே இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருளை ஸ்வாமி அறுதியிட்டருளினுரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். அப்பாசுரத்தின் ஆருயிரப்படியை ஸேவித்தால் இஃது எளிதிற் புலனுகும். அப்பாட்டிற்குத் தமிழ் மொழியாலெழுதப்பட்டுள்ள பொருள்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலெழுதப்பட்டுள்ளதென்பதை விசதமாக நிரூபித்துக்காட்டுகிறேன் காண்மின் ;

திருவாய்மொழி ஸூக்தி	ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி
(1) உளனெனில் உளன் ; அவனுருவம் இவ்வுருவுகள் ;	(1) கிம் பவாந் ஸர்வம் ஸதிதி ப்ரதிஜாநீதே ? (ததாஸதி) தவாபிப்ரேதம் துச்சத்வம் ஸம்பவதி :
(2) உளனலனெனில் உளன் ; அவனருவ மிவ்வருவுகள் ; இருதகைமையோடு உளன்.	(2) கிம்பவாந் அஸதிதிப்ரதி ஜாநீதே ? (ததாபி) துச்சத்வம் ந ஸம்பவதி. சூந்யமிதி ப்ரதிஜ்ஞாநதா ஸதிதி ப்ரதி ஜாநதேவ ஸர்வஸ்ய வித்யமாநஸ்ய அவஸ்தாவிசேஷ யோகிதைவ ப்ரதி ஜ்ஞாதா பவதீதி துச்சதா ந குதச்சிதபி ஸித்யதி !!

8 ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி வைலக்ஷண்யம்

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சையுருக்கும் படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காணமுடியாது. அஃது என்னென்னில், மூலத்தில் பரம புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப் பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச் செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஓரிடம் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியான ஸூத்திரம் [அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. பரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்நிலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. 'புநராவ்ருத்திகிடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே அது இல்லை' என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லினது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர், 'பகவானொருவனுளனென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானை அடைந்தவர்கட்குப் புநராவ்ருத்தியில்லையென்றும் தெரிவிக்கின்றது" என்றருளிச் செய்கிருர். இங்கு ' யதாபரமபுருஷ; அஸ்தீதி சப்தாத்அவகம்யதே..........." என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச் செய்வது பாரீர் ;—

"யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண . ஸர்வஜ்ஞ : ஸத்யஸங்கல்ப : ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதி : நிரஸ்த ஸமாப்யதிக ஸம்பாவந : பரமகாருணிக : பரப்ரஹ்மாபிதாந: பரமபுருஷ:..........." என்று இவ்வளவு விசேஷணங்களையருளிச் செய்கிருர். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் 'மந்மநாபவ மத்பக்த:' என்பது; இதில் மந்மநா பவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை

http://acharya.org

வைத்திடு என்று பொருள். இப்பொருள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே, எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேயில்லை. சங்கராசாரியர் "மயி வாஸுதேவே மந: யஸ்ய ஸ: த்வம் மந்மநாபவ" என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸுதேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தையெடுத்துக் கொள்வோம்: அவ்விடத்துப் பங்க்திகளை ஸேவித்தால் கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

"மந்மநா பவ—ஸர்வேச்வரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகில ஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷணே ஸ்வச்சநீலஜீமூத ஸங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸத்ருசதேஜஸி லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வல பீதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ" என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பீரமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப் பற்றின விசேஷணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன' இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்யமன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தாரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் 'பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி வேழம்' என்றும் 'கலிமிக்க செந்நெற்கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானொலி மிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயம் ராமானுசன்' என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச்செய்த படியே ஆழ்வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஹித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்யப்ராப்தமாயிற்று. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும். அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணாதி வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக்கல்யாண குணபௌஷ்கல்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றையெடுத்துரைத்து இவற்றாலே யீடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்யப்ரபந்தஜ்ஞான ஸம்பந்து சிறிதுமில்லாமையினாலே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில் கூட எழுதி வைக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று.

இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பல பலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்விந்யாஸம் பண்ணத் தெரியாமலில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய கையிலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக் காண்கிறிலோம். 'செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே' என்றும் 'கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியுமஃதே' என்றும் 'செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலுந் திருமேனி யடிகளுக்கே' என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்கு மாசிரியர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸவைபவம் வாய்க்கின்றது.

9 திருப்பாவையையநுஸரித்த கீதாபாஷ்யம்

கீதை (3–21) "யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந: | ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே" என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது.

http://acharya.org

வ்யாக்யாதாக்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே— லௌகிகம் ஓ லோக: தத்வர்நுதததே, ததேவ ப்ரமாணீகரோதி இத்யர்த்த:" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டரா யிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ, அது தன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார். "ஸ யத்வாக்யாதிகம் ப்ரமாணீகுருதே தத்தப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:" என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் "யத்ப்ரமாணம்" என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதம் என்று தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது.

நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றுமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று ஸமஸ்தமாகக் கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் "ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி" என்றதற்கு—ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப்பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களநுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். 'பெரியோர்கள் அநுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள்' என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேக்ஷிதமாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களின் நம் ஸ்வாமியின் செல்லவில்லை. 'யத்ப்ரமாணம் குருதே' என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் "லோகஸ் ததநுவர்த்ததே" என்ற மேல் வாக்யத்தில் தத் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே தகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டுகொள்க.

இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருப்பாவைஜீயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனாலேயே என்க. திருப்பாவையில் *மாலே மணிவண்ணா* என்கிற பாசுரத்தில் "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்" என்றுள்ளது. இங்கு "மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் 'வேண்டுவன' என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினர்...

10 கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து மற்றொரு சிறந்த பொருள்

கீதையில் பரித்ராணாய ஸாதூநாம்* (4-8.) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யா நின்ற ஸ்வாமி, ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களை ஸாதுக்களென்று ஸாபிப்ராய சப்தங்களால் விளக்கியருளினர்:* காணவாராயென்றென்று கண்ணும வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமூழியாலோவென்று தளர்ந்து *நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாழ்வார்களை ஸாதுக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யபங்க்திகள் ஸங்க்ரஹ்யமாதிரிக் ஆவளவும் காணக்கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திகளின் ஸாரம் ஸிந்த்வா செய்யவேணும். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு—

http://acharya.org

"ஸாதவ: உக்த லக்ஷண தர்மசீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகள் அலபமாநா: க்ஷணமாத்ர காலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதாநேந தேஷாம் பரித்ராணாய' என்பவை.

இந்த கீதாபாஷ்யபங்க்திகள் ஆழ்வார்களின தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேலே சிறிது விவரிக்கிறோம்.] 'வைஷ்ணவாக்ரேஸரா:' என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்களெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமவையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்: [உக்தலக்ஷண தர்மசீலா:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற ஸ்லோகத்தில் "தர்மஸ்ய— வேதோதிதஸ்ய சாதுர்வர்ண்ய சாதுராச்ரம்ய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய" என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே 'உக்தலக்ஷண தர்ம' என்பதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாச்ரம தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று. [மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா:]* *துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே* என்றும் *ஆறிலேனரண! நின்னடியிணையடைந்தேனென்றும் சொல்லி பகவதாச்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி. [மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்புகுந்து *என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும்,* நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மீனச்சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவையென்று சொன்னவர்களு மாழ்வார்களே.

[மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா:] *தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே*என்றும் *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து ....*என்றும் சொல்லிக் கண்ணாரக் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெறுதவர்களு மாழ்வார்களே.

[க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ* *ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும் *ஒயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்*என்றுபேசி *அவனை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ்வார்களே. [ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா:] காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்* காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சுமறு* உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன் உரோமகூடங்களாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலணை கொள்ளேன்* என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதில்யத்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷண ரூபவும் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானுடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதர பாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவலேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சங்கராசார்ய மத்வாசார்யாதிகளுக்கு வ்யுத்பத்தியே யில்லாமைதான் அதற்குக் காரணம்.... .. ..*

11 அருளிச்செயலையொட்டிய சதுர்விதாதிகாரி விவரணம்

கீதையில் (7-16.) "சதுர் விதா பஜந்தே மாம்" என்கிற ச்லோகத்தில் ஆர்த்த:, ஜிஜ்ஞாஸு:, அர்த்தார்த்தீ, ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். சங்கராசாரியர் – திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றால் துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும்,

http://acharya.org

பகவானையறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம்பெற விரும்புமவனை அர்த்தார்த்தியென்றும், விஷ்ணுதத்த்வமறிந்தவனை ஜ்ஞானியென்றும் விவரித்திருக்கிறார். நமது பாஷ்யகாரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்தனென்றும் அபூர்வைச்வர்ய காமனை அர்த்தார்த்தியென்றும், கைவல்யகாமனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், ஸ்வஸ்வரூபமுணர்ந்தவனை ஜ்ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்தமுள்ளதென்பதைப்பற்றி நாம இங்கு விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூலமென்ன? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக்குமளவில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அடியொற்றிப் பேசவேணுமென்று ஸ்வாமி கொண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும்.

திருப்பல்லாண்டில், *வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்* என்கிற பாசுரத்தினால் ஜ்ஞானிகளையழைத்தும், *ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னமென்கிற பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளையழைத்தும், *அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்களையும் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர்களையுமழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது ஸ்பஷ்டம். அதை பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களிலும் அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் காணலாம். இதுவன்றியும் திருவாய்மொழியில் (4-1.) *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகை யதிகாரிகளும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள *சதுர்விதா பஜந்தே மாம்* என்னுமிந்த ச்லோகத்தையடியொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாயமாகையாலே *மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தவரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் கொள்ள வேண்டிய பரமார்த்தம்.

12 ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபகத்தை பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்தது திருவாய்மொழிகொண்டே

பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம், குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காணப்படுமோரிதிஹாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்மின்; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க "ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிரூபகம் எது ?" என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வானையனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* (8 8 2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க மஹாநிதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் உட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தருளினார்—

அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம் பேசத்தொடங்கும்போதே 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்று அடியேன் சொல்லையிட்டே பேசுகிறார். இப்படிப் பல நூறிடங்களில் அடியேன் சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கையொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார். அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் 'அடியேனுள்ளானே' என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்;

http://acharya.org

எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (1 6 7.) எடுத்துக்கொள்வோம்; இங்கு 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்பதனால், அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், "காண்பானலற்றுவன்" என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்த விடத்திலும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லிநிற்கு மென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒண் சங்கதை வாளாழி யானொருவனடியேனுள்ளானே *என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மாத்திரம் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை; 'எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவர்' என்று சொல்லவேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று. 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்யாமல் அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றாலும் அடியேனென்றாலும் பர்யாயம் - (அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம் - என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

இப்படி எம்பெருமானார் நிர்வஹித்ததாகச் சொல்லுமைதிஹ்யம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திவ்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறியிருக்க வேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே ருஜுவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாக்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்கள் "எண்ணுதற்காமிடத்தே எண்ணுதல் போதெல்லாமினியவாறே" என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸுக்ருதிகளுக்கு மருமமுணர்த்துகிறேனிங்கு. இந்த மர்மார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலேயே ஊறியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப் பெற்றது.

கீதையில் (7 16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப!* என்றவிடத்தில் சங்கரபாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். "ஜ்ஞாநீ - விஷ்ணோஸ் தத்த்வவித்" என்றார் சங்கராசார்யர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை [illegible] "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ" என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனேயருளிச்செய்தார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை அறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் அவகாஹியாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலாது.*

http://acharya.org

13 *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்றவிடத்து கீதாபாஷ்யரஸம்

பகவத்கீதை (7-19.) *பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்னுமிந்த ச்லோகத்தின் சங்கர பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்கவேணும். ஸ்ரீசங்கரர் கீழே *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்றவிடத்தில் 'ஜ்ஞாநீ' என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்தாரோ அவ்விதமான அர்த்தமே 'ஜ்ஞாநவாந்' என்பதற்கும் அவர் செய்யலாவது. ஸ்வாமியோவென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும்—மச்சேஷதைகரஸ ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநவாந்" என்றே செய்தருளினர். இந்த ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான விஷயம்; *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்ற உத்தரார்த்தத்திற்கு சங்கரர் பணித்தபொருள் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதிஸ்தலங்களில் போலவே அத்வைதமாகவுள்ளது; "வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்" என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை. பரப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்றுகொண்டு என்னைப்பணிகின்ற மஹாத்மா துர்லபன்-என்று கீதாசார்யன் சொல்லுவதாக சங்கரபாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிறாரென்பது "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமித்யஸ்ய அயமேவார்த்த:" என்கிற ததீயபாஷ்ய ஸூக்தியாலும், "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸாமாநாதிகரண்யஸ்ய பராபிமதமர்த்தம் ப்ரதிக்ஷிபந் ஸ்வோக்தம் த்ரடயதி" என்கிற தாத்பர்யசந்த்ரிகா ஸூக்தியாலும் அறிய வெளிது. இங்கு சங்கரர் பணித்தபொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத்தகுந்தது தானேயென்று பார்க்கவேணும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யார்ஹஸ்வரூபவஸ்து பரிச்சேதராஹித்யத்தை ப்ரஹ்மத்திலிட்டத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தேயிருக்கிறோம். தாத்பர்யத்தில் வாசியேயொழிய சப்தஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவாசியுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. *ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனே யவனுமவனு மவனும், அவனே மற்றெல்லாமு மறிந்தனமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹிக்கிற ரீதியிலே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற விஷயம் சங்கரர்க்கு அபிமதமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலாமாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவசியமன்றேயென்று ப்ரத்யவஸ்தாநம் ப்ராப்தமாகும்.

சங்கருடைய அத்வைதாபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி கீழேவெகு விவரிவாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [2-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2, பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டிய]அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேராதென்று திருவுள்ளம் பற்றியே இவ்விடத்தில் ப்ரதிக்ஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச் செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே—" வாஸுதேவ ஏவ மம பரமப்ராப்யம் ப்ராபகஞ்ச அந்யதபி யந்மநோரதவர்த்தி ஸ ஏவ மம தத்ஸர்வம்" என்பது கீதாபாஷ்யஸூக்தி. இதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரிக்கும்போது தாரகபோஷக போக்யங்களும் எம்பெருமானே யென்று கொள்கிற மஹாத்மாவை விவக்ஷிப்பதுதான் இவ்விடத்திற்குச் சேரும்-என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளார்: திருவாய்மொழியில் *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது *வாஸுதேவஸ்ஸர்வமென்கிற இத்தையநுஸரித்தேயென்று ஆளவந்தார் முதலானோர் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே வியாக்கியானம் செய்தருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழியமுதக்கடலிலே ஆழ்ந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த்தத்தை எங்ஙனே பொறுக்கக்கூடும்? *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: என்றுசொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மாழ்வாரை நெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு இணங்காத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி இடம் பெறும் ? அப்பொருளை ஸ்வாமி

http://acharya.org

எப்படி ஸஹிப்பர்? தமக்கு *எல்லாங் கண்ணனென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணனுக்குக் கிடைக்கவில்லையேயென்று அழுதுகொண்டேயன்றோ கீதாசார்யன் இந்த ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளின பின் சிலநாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆழ்வாரை ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு துர்லபமாயிற்று: அது இந்த ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்பதனாலே ஸூசிதமாகிறது என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளாலறிகிறோம். ஆக, 'ஜகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்: அங்ஙனன்றிக்கே 'மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய் மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தெளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

14. "துஷ்யந்திச ரமந்திச" - திவ்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷம்

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம் (10-9) *மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்பது, இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போதுபோக்கைப்பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச் சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிக்ஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்தச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமானவோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே தீரும். கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாரருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸங்க்ஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருச மென்பதை அநுபவரஸிகர்களே அறியமுடியும். அதற்கு முக்யமான ஹேது ஸ்வ மிக்குண்டான திவ்யப்ரபந்தாவகாஹனமே யென்னத் தட்டில்லை. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் "துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்றுள்ளது. க்ரியாபதங்களிரண்டுக்கும் 'ஸந்தோஷிக்கிறார்கள்' என்பதொன்றே பொருளாகத் தேறுகின்றது. புநருக்தி எதற்காகவென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப் பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது.

சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், "துஷ்யந்தி - பரிதோஷமுபயாந்தி; ரமந்திச - ரதிம்ப்ராப்நுவந்தி; ப்ரியஸங்கத்யா இவ" என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வபாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11, ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. "ஸந்தி ச பஹவ: கேசித் த்யாஹ அஹமித்யாதிநா" என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பதினோராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும்பாலும் இத்தகையதே.

இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்திகள் காண்மின்; [துஷ்யந்திச ரமந்திச] வக்தார: தத்வசநேந துஷ்யந்தி; ச்ரோதாரச்ச தச்ச்ரவணேந அநவதிகாதிசயப்ரியேண ரமந்தே" என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்: அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபதபேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேறுகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியாபதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக உரைசெய்திருக்கிறார் ஸ்வாமி ராமாநுஜர். இதை தேசிகன் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் விவரிக்கும் போது இரண்டு க்ரியாபதங்கள் பொருந்துவதற்காக வ்யக்திபேதம் கொண்டால் ச்லோகத்தை

http://acharya.org

அந்வயிக்க ச்ரமப்படுவர்களென்று கருதி * வக்த்ருச்ரவணயோரேகஸ்மிந்நேவ காலபேதேந ஸம்பாவிதத்வாத்* இத்யாதியால் ஒரே அதிகாரி ஒருஸமயத்தில் ப்ரவசநம் செய்து ஸந்தோஷிப்பதும், அந்த அதிகாரியே மற்றொரு ஸமயத்தில் ச்ரவணம்பண்ணி ஸந்தோஷிப்பதும் உலகில் ஸம்பாவிதமேயென்று காட்டி அந்வயக்லேசத்தைத் தவிர்த்திருக்கிறார். உண்மையில் பாஷ்யகாரருக்கும் இதுவே திருவுள்ளமென்பதும் எளிதாக அறியக்கூடியதே. ஒரு வ்யக்திக்கே ஒருகால் வக்த்ருத்வமும் மற்றொருகால் ச்ரோத்ருத்வமும் ஸம்பாவிதமேயன்றோ. தாம் சொல்லுகிற காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் ஒருவிதம். தாம்கேட்கும் காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் மற்றொருவிதம். இப்படி இரண்டு வகையான ஆநந்தத்தையும் காட்டுவதற்காகவே துஷ்யந்தி, ரமந்தி என்று இரண்டு க்ரியைகள் பிரயோகிக்கப்பட்டனவென்னுமிது இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு ஸ்புரியாமல் நம் பாஷ்யகாரர்க்கு மாத்திரம் ஸ்புரித்ததற்குக் காரணம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவாபலனமே.

எங்ஙனே யென்னில்; திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் "தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது" என்றருளிச் செய்துள்ளார். இதில், வக்த்ருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்தமக்கே காலபேதேந இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி யென்னில், 'தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும்' என்றவிதில் தெரிக்கையாவது தெரிவிக்கை; அதாவது ப்ரவசநம் பண்ணுகை; அது ஒரு காலத்தில்; மற்றொரு காலத்தில் பிறர்சொல்ல ச்ரவண பண்ணுகையை (கேட்டும்) என்பதனால் தெரிவித்துள்ளார்.

ஒரு வ்யக்திக்கே வக்த்ருத்வமும் ச்ரோத்ருத்வமும் காலபேதேந ஸம்பவிக்கு மென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆழ்வார் பாசுரம் வேணுமோ? இது ஒவ்வொருவரும் ஸ்வத: தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதன்றோ? என்று கேட்பீர்கள். இங்கு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் ஆழ்வார் அந்த பாசுரம் தொடங்கும்போதே "தரித்திருந்தேனாகவே" என்று தொடங்குகிறார் தெரித்தும்கேட்டும் போதுபோக்குவது ஸ்வாத்மா தரிப்பதற்காகவேயென்றும், இல்லையாகில் ஸ்வாத்மதாரணம் துர்லபம் என்றும் காட்டினார். அதையே ஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதியுள்ளார். "மயாவிநா ஆத்மதாரணம் அலப்யமாந:" என்றும். மத்கதப்ராணா: என்கிற மூலத்திற்கு இப்படிப் பொருள் அருளிச் செய்தது "தரித்திருந்தேனாகவே" என்கிற திருமழிசையாழ்வார் பாசுரம் திருவுள்ளத்தில் ஊறிக்கிடந்ததனாலேயே.

15. கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்தயோஜநையொன்று

ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்ததையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த விஸ்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து மாதிரிக்காக ஸாரதமமான ஒன்றே யெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன். கீதை (10...10) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி "ப்ரீதி:—ஸ்நேஹ:; தத்பூர்வகம் மாம் பஜதாம் இத்யர்த்த:" என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்ல முடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி "ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி" என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்வத்தைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யுமருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) 'என்னையாளும் பிரானார் வெறிதே யருள்செய்வர் - உகந்து' என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகந்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்; இப்படி யருளிச்செய்த ஆழ்வார்க்கு நிர்திஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் "ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி" என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்குமென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹாநிதிகள் மலைமலையாகக் கிடைக்கும்.

http://acharya.org

16 ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் *ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்* என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதீனமாயிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4, 5, 6, ஆம் பாட்டுகளில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீநேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும் அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும் அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப்பொருள்களும் எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும், நசிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்காலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத்திலுள்ள சேதநாசேதநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைசித்திரியாலே அடக்கப்பட்டு இவையெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப் பட்டபடியால் இதுதன்னையே ''ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப'' என்றார் ஸ்வாமி.

இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம்தமது உணர்ச்சிக்கு எட்டியபடியே ஒவ்வோர் தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாகக் கொண்டு ஆச்ரயிப்பார்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன; எதனாலே யென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தம்தமது அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யெழுந்தருளியுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம். இதனால் சொற்றிற்றாவதென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதிக்ஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம்தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அந்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத்தெய்வங்களே ஸ்வதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே. ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததாமிது. ஆக இந்த பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்னதீனமாக வுடையவனென்கை.

இனி, இதற்கடுத்த ஆறுவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நில்லாதவர்கள் இராதவர்கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்களல்லர்,

http://acharya.org

கீழ் *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸகலரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்லிற்றுகிறது. இப்போது, நின்றனரிருந்தன ரித்யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும் நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே யென்கையல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூர்வாசார்ய வ்யாக்கியான ஸித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு "ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்" என்றருளிச் செய்தார் எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார்.

17. சரணாகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று

சரணாகதிகத்யத்தில் *அகிலஹேயேத்யாதி (5) சூர்ணையில் "மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந் நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!" என்கிற ஸம்போதநங்களுக்குப் பிறகு "அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே!" என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே) *ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காக வென்று விமர்சிக்கவேணும். கீழ் ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும் பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப்படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேணுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனேயருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பல முகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே பகவத்குண கீர்த்தனத்திலே அத்விதீயமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும், இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவதானம் செலுத்தி வெளியிட்டிருக்குமது இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது, வெகு நுட்பமான விஷயமிது.

திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார் அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது — என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். தோஷபூயிஷ்டனான சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை நிக்ரஹித்தருளாமைக் காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்விவாதம்.

http://acharya.org

வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநனுடைய அபராதபாஹுள்யத்தாலே அது உள்ளே அமுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படிக்க வொவ்வாமல் த்ருப்தி பெறாமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினர். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த ஆதராதிசயம் விசதமாகும்.

18 கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்

ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யத்தில் *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷீ வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தேத்யாதி வாக்யத்தில் "கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போமிங்கு. கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேகமென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பாரமென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவென்னலாம். முக்யமாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யாஹஸ்யார்த்தமொன்று இங்கு அறிய வேண்டியதுண்டு. நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே "கிரீட மகுடசூடாவதம்ஸ" என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே!* என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளிக்கின்றனர். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்ய குணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும், ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு" என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச்செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

http://acharya.org

19 நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்நமாக வருளிச் செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறோமிங்கு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டுமென்றும், ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநுஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தர்களின் அத்யவஸாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இது பற்றி ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச் செய்த திருவாராதந ப்ரயோகத்தில் [நித்ய க்ரந்தத்தில்] "ச்ருதிஸுகை ஸ்தோத்ரை ரபிஷ்டூய" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றே வ்யபதேசம். "கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" (திருவாய்மொழி (10-6-11) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யும்படியாயிற்று.: "செவிக்கினிய" என்றதற்குப் பர்யாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸுகை:) என்றருளிச் செய்தது. 'வைதிக ஸூக்தை:' என்றோ வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. "ச்ருதிஸுகை : ஸூக்தை:" என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும் இனி எம்பெருமானாருடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிப்போம்:

20. பகவத்ராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திஸரணி

இதுவரை நாம் செய்த நிரூபணங்களை நன்று நோக்குமவர்கள், பகவத் ராமாநுஜர் திவ்யப்ரபந்தாம்ருத ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்தவரே யென்பதை அந்தரங்கஸாக்ஷிகமாக அறுதியிடுவர்களென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் சிலருடைய உள்ளத்தில் ஒரு தோற்ற முதிக்கக் கூடியதுண்டு. (அதாவது) இங்ஙனே நுட்பமாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டும்படி கூடினமாக அருளிச்செய்வானேன்? ஸுவ்யக்தமாகவே கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானோரைப் போலே அருளிச் செய்திருக்கலாகாதா? என்று.

இந்த சங்கை யுக்தமானதே. இது சிலர்க்கு மாத்திரமல்ல; பலர்க்கும் உதிக்கக்கூடியதே. ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநப்ரவீணர்களான மஹாமதிகளுங்கூட இங்ஙனே எண்ணுவதுண்டு. ஸ்வாமிக்குப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் 'மாதாபிதா' ச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; ஆழ்வான் பட்டர் முதலானோர் ஆழ்வாரைப்பற்றி அபரிமிதமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்: அப்படி எம்பெருமானார் ஏன் அருளிச்செய்யக்கூடாது? என்று கேட்பவர்கள் பலருண்டு. இதற்குப் பெரியார்கள் பகர்வது இவ்வளவே; ஒவ்வொருவருடைய உக்திசைலி ஒவ்வொருவிதமானது. ஆளவந்தாரும் "வகுளாபிராமம்" என்கிற ஒரு விலக்ஷணோக்தியினால் விளங்கவைத்தாரேயல்லது வேறில்லை. அவருடைய உக்திசாதுர்யத்திற்காட்டிலும் மிக அற்புதமானது எம்பெருமானாருடைய உக்திசாதுர்யம். ஆளவந்தாருக்குத் தனியனாக ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ச்லோகம் :

"யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தா சேஷகல்மஷ:,
வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்." என்பது

இந்தச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்திஸரணி லோகவிலக்ஷணமானதென்பதை அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்தச்லோகத்திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உபதேசித்து வரும் அர்த்தவிசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோமிங்கு. இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; 'யத்பதாம்போருஹ'பதத்தினால் பதினைந்து திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹ) என்கிற ஆறெழுத்துகளுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினைந்தெழுத்துக்கள் தேறும்.

http://acharya.org

யகார, அகார, தகார பகார அகார, தகார ஆகார, மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகார அகார என்றுயிற்று வர்ண்க்ரமம் சொல்லும்வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினொன்றெழுத்துக்களும் பதினொன்று திருவடிகளைத் தெரிவிக்கும். அவை எவையென்னில்; ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தேயிருக்கின்றன. அவ்வாளவந்தார் தமக்குப் பரமநிதியாகக்கொண்ட [*ஸ்ரீமத்தத்தங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினொன்று திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். அதனை விவரித்துக்காட்டுகேன் காண்மின்.

யஸ்ய பதாம்போருஹே — யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸாமாந்யே ஷஷ்டீ என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவிந்தங்களைச் சொன்னபடி. மறுபடியும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால் — ஆளவந்தார் தாம் *மாதா பிதா யுவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா* என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிக்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபய பாதங்களும் யத்பதாம்போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம் — பரிக்ராஹ்ய பரிக்ராஹகபாவரூபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் 'யஸ்யபதாம் போருஹாணி யத்பதாம் போருஹாணி' எனக்கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. 'பதாம்போருஹ' என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றே; (பத என்றும், அம்போருஹ என்றும்) திருவடிக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோவென்னில்; *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே* (திருவாய்மொழி. 6—9—9.) என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகத்தை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். *தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாளிணை' என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்கு பர்யாயமாகத் தாமரையையே சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு: அபஹ்நுதி யலங்கார மென்பர்கள். ரூபகாதிசயோக்தியுமாகும். தமிழில் முற்றுவமை என்பர்.

ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டருளினது ஸ்ரீகுருநாதாய் ஹ்ருதயங்கமம். "குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:" என்னாமல் "குரும்ப்ரகாசயேத் தீமாந்" என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹாமேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் நம்முடைய மேதாவைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்நம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனேயன்றோ இருப்பது.

ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரியையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச்செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமாலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளாநிற்கையில் "த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்" என்றருளிச் செய்ததாகச் சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதை தேசிகன் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார் —"த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமித்யபி ப்ராயேண" என்று *யத்பதாம்போருஹ ச்லோக வ்யாக்யானத்தில் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுமெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்யஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிசயிதமான ப்ராவண்யமுடையவரென்பது சிலாலிகிதமே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

http://acharya.org